

MIDNATTSROPET

Berno Widén i aktion vid BMC-förlags monter på bokmässan i Göteborg.

Tidlös utmaning till modern mässpublik

Friskt forgmöte i isande höstkyla markerar ny start i Uppsala.

Vem är JESUS?

>>Han är den osynlige Gudens avbild förstfödd före allt skapat>>

Källa: Böckernas Bok

MidnattsRopets monter var en levande skaparverkstad. Efter fyra intensiva dagar ses en förnyad skara; Emanuel Johansson, Ulla Näsholm, Paulus Eliasson, Bertil Fredriksson, Stina Fridolfsson, Arne Imsen och Mikael Eliasson.

Yttrandefriheten -tema vid årets bokmässa i Göteborg

AV LARS BYGDÅS _____

Vem är Jesus? Det var Midnattsropets och Maranatasyskonens stora fråga till mässpubliken i Göteborg.

I år kom omkring 95.000 personer förutom personal, mediafolk och gästande författare från hela vår värld.

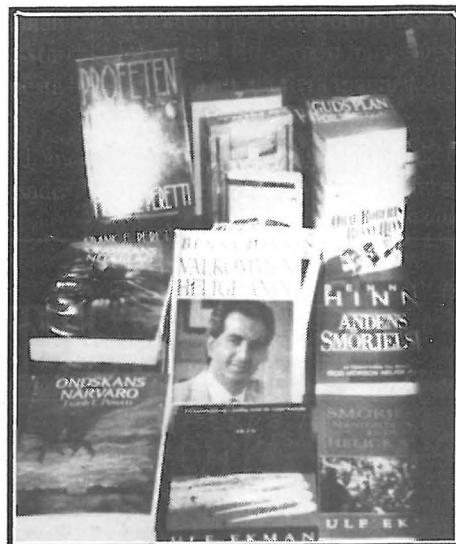
En bokmässa är ju egentligen en gigantisk mötesplats för media kultur och oss vanliga människor - tv-tittare, bok- eller tidningsläsare. Här kan människor skaka hand med sin favoritförfattare och tom utbyta några fraser. Och eftersom alltmer av vår tid upptas av mediakonsumtion av något slag, förstår vi Göteborgsmässans betydelse.

Mässchefen själv, Bertil Falk, uttryckte sig så här: Våra mässor är mötesplatser, kulturhändelser. De skall ge inlingar i själen... Framför allt är det givetvis fråga om marknad. Det köps och säljs. Den stora handelsvaran är - upplevelser; skräck, skönhet, kunskap eller nyheter. Stimulantia för våra alltmer törstande själar. Mitt i detta folkhav hade Herren placerat oss. Mellan Bonniers barnproduktion och Lasse Åbergs Musse Pigg-utställning, stod de fyra frågorna i blått och rött: Vem

*-Slå er inte till ro
- sätt igång och
påverka, sade
den oförtröttlige
Ingrid Segerstedt
Wiberg, till unga
journalister på
bokmässan.*

*-Skriv - utan att
fråga.
I sitt anförande
undrade hon
också hur det
skulle gå med det
fria ordet den
dag staten drar in
presstödet*

*Livets
Ord
ger
sig
inte.
Kör
åter
fram
Benny
Hinn.*

Lill-Babs fick berätta om sina memoarer flera gånger om dagen.

En ny generation mediekonsumenter läser sagor och äventyrsböcker med datorns hjälp.

var JESUS? Vem är JESUS? Vad gjorde JESUS? Vad gör JESUS?

Nej, det var inget försök att skapa sensation eller effekter. Men en ärlig vilja att rakt och okonstlat nå ut med ett budskap om Honom som fortfarande läker och upprättar människan i en kaotisk tid. Texterna och idén fick Arne Imsen några dagar före mässpremiären.

Midnattsropets och BMC:s monter var uppbyggd som en öppen redaktion. En skaparverkstad där vi mitt under pågående

mässa producerade enkla skrifter och traktater. I förgrunden stod en lastpall full med förlagets nya och tidigare produktion. Men för oss som förberedde utställningen höll allt på att ta en ände med förskräckelse. Mitt i natten havererade en textmaskin. Det hela löste sig emellertid innan folket strömmade in. Bertil Fredriksson och Mikael Eliasson stod för det mesta grovjobbet.

Eftersom Göteborgsmässan även i år prioriterade just yttrandefriheten, satsade

vi mycket på att lyfta fram den fråga som faktiskt blivit alltmer brännhet för var dag som går. Tidningen Dagens 35-åriga bojkott mot Maranatarörelsen. Fallstudien Bannlyst Frihet, Midnattsropets EXTRA och givetvis småskrifter om pressetik fanns att tillgå utan kostnad i vår monter.

Och människor stannade upp, lyssnade och ställde frågor. Praktiskt taget alla våra böcker och skrifter tog slut. Herren allena vet vad detta sättningsarbete får för resultat.

Vid sidan av yttrandefriheten stod begreppet mångkultur i fokus i Göteborg. Exempelvis fanns en mängd föreläsningar och seminarier som skildrade problematiken att skapa texter och budskap när man lever i exil. Ett oerhört intressant ämne med tanke på att allt flera människor i vår värld befinner sig på flykt.

-Men det "andliga" tog ändå över, sade mässchefen på en presskonferens. Han

fortsättning s. 27

MIDNATTSROPETS
*redaktion önskar en
god och aktiv
Jul & Nyårshelg!*

ARNE IMSEN

GUDS PENGAR OCH VÅR LYCKA

Detta är utdrag ur ett bibelstudium Arne Imsen nyligen höll på Bällsta. Det kom att utvecklas till ett brandtal, och vi ser det angeläget att ge rum för detta budskap - inte bara inför julen, men kanske särskilt då.

Har du något barn hemma? Tackar du Jesus för att du får lägga det i en ordentlig säng i varmt rum? Är du glad och tacksam till Jesus att du kan ordna en frukost? Sätter du värde på det? Jag undrar om vi förstår våra privilegier. Vårt hjärta är inte av sten, det är plastbehandlat av den moderna kulturen och dess utbud. Det kan vidgas, men saknar nerver. Därför kan det inte uppleva något djupare lidande och heller inte medlidande. Vi måste få ett hjärta av kött. För det behövs ett frälsningsunder.

Vägra fira jul traditionellt! Vi måste som kristna på ett eller annat sätt protestera, demonstrera mot kommersialismen och konsumismen. Måtte vi på något vis kunna överföra medel till bristområden.

I vårt land är fortfarande de flesta självständiga människor med ordnad och tryggad försörjning. Men vad är vår välfärd annat än ofärd - egentligen, när arbetslöshetens spöke kryper under skinnet på oss. Landets brist på ekonomiska resurser reducerar många till hjälpsökande socialfall. Vår nation har byggt upp en stor del av sin välfärd genom att sälja vapen till andra delar av mänskligheten. I oroshärdar runt om på vår jord kan man se vapen som är tillverkade i Bofors.

På den inkomsten och förtjänsten, bland annat, har Sverige byggt upp sin välfärd. Det ska naturligtvis inte sägas högt. Framför allt ska man inte säga det i kyrkan. Hur ska prästerskapet få löner - 6.000 ceremonimästare anställda av staten - och medel till kyrkobyggnaderna, om vi sätter tummen i ögat och avslöjar faktiska förhållanden. Om vårt land avsätter en dollar i det som kallas "bistånd" till det som kallas "den fattiga världen", och samtidigt drar in fem dollar genom en imperialistisk handelspolitik, vad gagn har då detta gjort?

Den människa som blivit frälst och född på nytt, upptäcker att vi i vår egoism har förstört existensmöjligheterna för miljoner människor i den här världen. Hon upptäcker hur vi har exploaterat den natur som vi fått som en gåva av Gud för överproduktion och överkonsumtion. Valfärds-svensken har odlat egoismen i alla dess vidriga former, till och med så att hon uttrycker ett klart förakt för själva livet.

Den moderna människan i västerlandet är så mäktig och gudomlig att hon förbehåller sig rätten att döda fostret i moderlivet, om hon tycker att barnet inte är önskvärt eller befarar att det ska äventyra den materiella levnadsstandarden. Dessutom börjar hon också laborera och dosera med idéer om barmhärtighetsdödande.

Präster och teologer kommer med feministteologi, befrielsesteologi, tros-teologi, framgångsteologi och annat populistiskt nonsens. Vad vi behöver, är inte egoistiska välfärdsteologier, utan evangelisk försakelsesteologi, så vi kan försaka oss själva och säga ja till sant lärjungaskap i Jesu efterföljd.

De kristna ger sken av att ha ett uppdrag att visa kärlek och barmhärtighet. Vad är det för kärlek vi demonstrerar? Det är den kärlek som ger oss själva maximalt utbyte för personlig njutning och välbefinnande.

Jag vill ropa, demonstrera - göra vad som helst för att få människor att inse att vi har skuld, är medskyldiga. Varför har vi inte predikat evangelium? Varför erbjöd vi ett blodfattigt, socialt evangelium istället för det frälsningsbudskap, som har möjlighet att långsiktigt förändra individer och samhällen. Vad var det som gjorde att kristenheten istället ställde upp tillsammans med Kyrkornas Världsråd? Vad haller kyrkorna på med? Skaffa dig sann information om vad de gjort i Afrika! Vad har vart bistånd egentligen lett fram till? Vi måste bli realistiska och inse sanningen som den är.

Jag tar ett konkret exempel. I tidningen "Helande Löv" läser vi om helbrägdagörelse. För vilka? Är det bara för västerlänningar? Är vi så väldigt privilegierade på grund av var utomordentliga fromhet? Har vi fått någon speciell dispens inför Gud?

"Tiden är inne för helande." "Goda nyheter". Jag bläddrar sida för sida. Utfästelser och löften, men aldrig nagra skyldigheter. Bara kraft och hjälp, men inget ansvar. Vad är detta? I varje fall inte evangelium. Detta demonstreras och illustreras tydligast på tidningens baksida. Där läser jag: "Lyft ett barn ut ur mörkret".

Så visas fotot av ett barn som verkligen behöver vårt medlidande. En vacker, försmäktande helsida i fyrfärgstryck. Är det mina barnbarn? En svensk pojke eller flicka? Nej, det är en mörkhyad. Jag lägger tidningen åt sidan. Det är ingen risk att vi möter detta barn på gatan eller trappuppgången. Det är långt borta. Hjälporganisationer får förmedla den hjälp som vi personligen skulle ge. Inte med kronor och ören, men genom vårt eget hjärteblod.

O, nej, varför skulle vi engagera oss. Vi har väl nog med att arrangera julen riktigt färggrant. Vi är kristna och lever i en fredlig värld. Men den här lilla trashanken, som avbildas i annonsen, är en av miljoner. Jag lägger tidskriften åt sidan och glömmer, kanske hittar annan, bättre och mera inspirerande litteratur. "Kan man tjäna pengar och tjäna Gud?" Det är kristenhetens problem, detta världsnödens år! Vår kristendom är kommersialiserad. Inte profetism, men profitism. Det handlar om pengar, pengar. Guds pengar, vår lycka samt vårt överflöd. Har jag inte rätt att

"PRIMITIV"

Den primitiva församlingen.

Den primitiva församlingen hittar vi i Nya Testamentet. Framför allt i Apostlagärningarna, men för övrigt i alla Nya Testamentets skrifter. När det gäller den kultiverade kyrkan, som inte längre är en frälsningskyrka, utan en kulturkyrka, finns det gott om historiska skildringar och urkunder ifrån olika epoker. Men ska vi få tag i en rätt beskrivning om vad *den primitiva församlingen* egentligen är, måste vi gå förbi hela traditionen till det som var ifrån begynnelsen. Alltså återstår endast Bibeln.

I vad mån kan den ursprungliga, primitiva församlingen betraktas som en mönsterbild för församlingens tidsålder? Eller ska traditionen vara avgörande? Ska vi gå tillbaka till reformationen eller någon annan tidpunkt i katolska eller protestantiska kyrkans historia för att applicera och integrera det som bestämdes då med vår erfarenhet i denna tid?

Vad är egentligen den primitiva församlingen? I ordböckerna finns tre betydelser av ordet *primitiv*. Den första är *ursprunglig* - det som var från begynnelsen, *outvecklad* - aldrig färdig, *urtidspräglad*, *förhistorisk*.

Nästa betydelse: *Flädfri, enkel, ofördärvad, konstlös, obearbetad, torftig, otymplig*. Det är ju självklart att detta inte passar in i den kultiverade kyrkan. Men det finns ytterligare en betydelse, och den är negativ: *Lågt stående, barbarisk, okultiverad, underutvecklad, ociviliserad, obildad, rå, grov, simpel och tarvlig*.

Det måste vara någon kyrklig dignitär som beskrivit den primitiva församlingen. Den etablerade och kultiverade kyrkan fick för sig att den primitiva församlingen var underutvecklad och okultiverad, ociviliserad, obildad, rå, grov, simpel och tarvlig!

Tack gode Gud för att den primitiva församlingen är urtidspräglad och tidlös! Den finns också i vår tid, trots den institutionaliserade och kultiverade kristenhetens sken av gudsfruktan, bortom all samhällsintegrerad och kultiverad skökoreligiositet!

A. I.

gråta, bli desperat, skrika?

I den färggranna helsidesannonsen läser jag om "En stödgala för hungriga, övergivna, fattiga barn som behöver mat, kläder, medicinsk vård och husrum. Vill du vara med? Bli en av dem som hjälper?"

Välkommen till vår stödgala. En festkväll för oss och några kronor åt de nödlidande.

Sådan är överflödssamhällets kristendom!

Denna stödgala ska byggas upp och ge oss maximal utdelning för de kronor vi ger åt de hungriga, hemlösa, svältande barnen.

Vill du höra programmet?

"Jazz, rock, drama, sång och musik, gospel, clowner för stora och små.

Välkommen till ... " och så tid och plats.

Jag skulle vilja vara där och ropa och skrika i desperat protest. Alltså: En festgala med maximalt utbud av förströelse och underhållning för att få ihop några kronor till dem som kanske inte har fått ett mål mat och saknar en säng att ligga i. Är det kristendom? Är det välgörenhet?

Jag kan inte kräva att någon ska ha min indignation, desperation och förtvivlan, men jag måste ha rätt att få ropa ut det jag ser som den djupaste mänskliga förnedring, kallad "välgörenhet" - att i kristenhetens namn göra kommersialism och underhållning av mänsklighetens nöd och exploatera den med mer eller mindre populistiska metoder och för kyrkopolitiska syften.

I den heliga historien läser vi om ett egendomsfolk som lättsinnigt satte sig ned för att äta och dricka, och i katastrofens skugga stod upp för att leka. Den påfrestande väntetidens demoraliserade gemenskapsformer och ogudaktiga religiösa aktiviteter, formar sitt människocentrerade gyckel.

Arbetslösheten i Sverige kommer inte att lösas, den blir allt värre. Upplopp och uppror ligger framför. Vi kommer att få vara med om uppror liknande dem vi känner igen från andra länder och kontinenter. Det växer fram ett missnöje, som säkerligen har sin förklaring i ekonomiska förhållanden, men det är inte huvudorsaken. Den missnöjda och tomma människan har inte funnit någon förankring. Matas hon med tidens alla rikedomar, blir hon ännu farligare än vad hon är i sin fattigdom.

Får vi inte som Guds folk besök ifrån

höjden och kan förmedla heliga visioner och profetisk förkunnelse, så har inte heller vi någon framtid. Och varför skulle vi ha det?

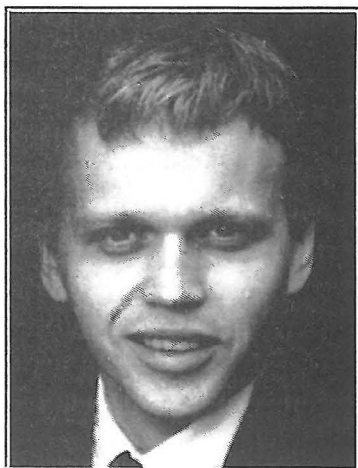
Vad sker i Baltikum och på Balkan? Vad sker i fd Sovjetunionen just nu? Vad sker i Mellanöstern? Vad sker i Afrika? Nog var det väldigt tydligt och klart uttalat av Herren Jesus Kristus då han sa att människor skulle komma att uppge andan av förskräckelse. Dö i rena skräcken inför havets och vågornas dån. Ja, så sa Jesus.

Vad kommer att hända inom kort, när de hungrande skarorna sätter sig i rörelse? Vi kan ana det. Det finns andra, näraliggande exempel i vårt eget land. På olika nivåer. Det sker inte bara politiska och ekonomiska förvecklingar. Hur blir det när fisken i vattnet tar slut? När luften är farlig att andas? När det inte finns vatten att dricka?

Vårt förnuft säger, trots mediautbudet, som till varje pris vill bedöva eller berusa oss så att vi inte kan tänka förnuftigt och klart, att det blir kaos. Vi behöver klarsyn och insikt. Framför allt behöver vi vilja att fly till Herren Jesus Kristus. Jesus manade sina lärjungar bedja att flykten inte skulle behöva ske på vintern. Det väntar en flyktningtillvaro i bergen. Bestulen, reducerad på resurser och tillgångar. En fullständigt onormal flyktningtillvaro. Jesus sa inte att det skulle drabba mörkhyade eller en viss grupp av människor. Han sa att det skulle gå över hela mänskligheten.

Den primitiva församlingen har hoppets budskap. Tro inte att mänsklighetens problem och vändor kan lösas av FN, EU eller andra världsomspännande organisationer och makthavare. Tro på Herren Jesus Kristus! Den primitiva församlingen predikar med större frimodighet än någonsin tidigare, då hon upptäcker vad som sker i tiden. MARANATA! Det levande hoppet lyser i mörkret: Jesus kommer! Gör dig redo för att möta honom. Och kommer han inte tillbaka, så finns det inte något hopp för någon.

Herre, mänskligheten behöver dig, församlingen behöver dig, så att vi kan synliggöra det du proklamerade på Golgata: Det är fullbordat! Vägen är öppnad. Upprättelsen är ett faktum. Då människor förvandlas genom evangelium, förvandlas också deras förutsättningar. Det blir klimatbyte och nivåförändring. Vi behöver Jesus. Och jag vågar säga: Den som tror på honom, kommer aldrig på skam. Amen.

I tjänst

AV BERNO WIDÉN _____ Del I

Tänk dig in i situationen att du efter en lång tids arbetslöshet får erbjudande om ett arbete. Du blir anlitad och tilldelad ett speciellt ansvarsområde där arbetsgivaren räknar med att du sätter dig in i uppdragets art och omfattning. Sedan är det viktigt med förkovran för att i framtiden växa till och inta nya positioner. Du är en investering för företaget. Är du klok så går du med nitisk inspiration in i tjänsten, avsätter kvällar och nätter för studier och låter dina tidigare intressen komma i andra hand. Det är en jättechans i dessa arbetslöshetens tider men samtidigt är risken överhängande att någon annan tar ifrån dig uppdraget, om du med försumlighet eller lättja handskas med det givna förtroendet.

Vi går ett steg längre: Det handlar om ett rike. En nation och dess regent. Efter mycket noggranna efterforskningar och sökande efter den perfekta diplomaten har du av landets styresman fått erbjudande om ett toppjobb. Din bakgrund, utbildning, erfarenheter, ja, allt skärsådas. Uppdraget kräver total lojalitet, en känslighet och förmåga att fatta viktiga beslut i svåra situationer. Men framförallt bör du veta vad din Konung önskar.

Jag tror inte att du i en sådan situation slår dig till ro och försöker leka bort livet, stoltserande med din titel: "Jag är ambasadör". Då ersätts du ganska snabbt av någon som är bättre skickad för tjänsten och du får stå där med skammen att ha försummat ett så stort och ärofyllt förtroende. Snarare aktiverar du dig, lyssnar och lär med en sann ödmjukhet. Rikets värden står på spel och du är en nyckelperson. Konungen är beroende av dig. Du är hans fötter och händer. Han talar och handlar genom dig. Du har fullmakt att basunera ut och kungöra de majestätiska dekreten. Slår du dig till ro? Nej! Du sätter din ära och heder i att i allt vara din Konung till behag.

Vi går ytterligare ett steg vidare och nu handlar det om ytterst reella ting: DU ÄR KALLAD TILL ATT BLI MEDBORGARE I GUDS RIKE!

"Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, som efter sin stora barmhärtighet har genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder..."

Konungarnas konung och herrarnas herre har visat dig sin kärlek och med en himmelsk kallelse vänt sig till dig: "Kom!" Kan du motstå den kärlek som här talar? Genom att Gud sände sin son Jesus till jorden, till att bli en människa lik oss, till att lida och oförskyllt dö en rövares död på Golgata kors, har han försonat dig med Gud:

"Ty om vi, medan vi voro Guds ovänner, blevo försonade med honom genom hans Söns död..."

Genom sin yttersta svaghet vann han en oersättlig och en för evigt bestående seger över döden och dödsriket. Jesus steg ner i dödsriket, tog dess nycklar, gjorde dödens makt om intet och på tredje dagen tågade han triumferande ut därifrån med ett följe av gamla tidens troshjältar. Segern var vunnen - JESUS ÄR UPPSTÅNDELSEN OCH LIVET!

"...så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket mer bliva frälsta i och genom hans liv."

Försoningen gäller alla människor på denna jord. Alla har syndat och är i avsaknad av Guds härlighet. Jesu blod är lösemedlet och vägen till att få sin synd förlåten. Bli frälst, född på nytt, ja, en helt ny människa med nya förutsättningar och nya mål. Om du tar detta budskap till dig och bejakar Jesu kallelse blir detta även din erfarenhet. Du blir född in i Guds rike. Jesus sa till en mycket religiös och from man:

"Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike."

för konungen

Guds rike! Ett stabilt rike vars grundvalar aldrig någonsin vacklar. Han kallar just på dig. Vilket erbjudande! Han, som har ditt eviga väl eller ve i sin hand, drar sig inte undan. I det här fallet handlar det inte om dina meriter. Inte om vad du förmår eller inte förmår prestera genom olika insatser. Oavsett vem du är eller vilken bakgrund och erfarenhet du än bär på, så längtar han efter att få dela gemenskap med dig. Det som ingenting var, det utvalde Gud, för att göra om intet det som menade sig vara något. Han är trofast och sann och ser till ditt innersta. Hjärtat som är fullt av syndens svarta fläckar tvår han vitare än vitaste snö. Alltså, ett gudomligt verk, från början till slut. Du kan bara säga tack och ta emot. Eller också förhårdar du dig och vandrar vidare din egen väg. Med vem vill du dela evigheten? Valet är ditt.

Lär känna Konungen. Lär höra hans röst. Åt var och en som helhjärtat vill följa Honom, ger han detta medborgarskap fritt och för intet. Du kanske undrar hur detta ska gå till. Att träda in i en konungslig tjänst kan nog bara gälla klanderfria människor. På sätt och vis är det sant. Det finns inte en enda människa på denna jord som på egna meriter kan träda fram i Guds rike.

"Alla hava ju syndat och äro i avsaknad av härligheten från Gud;..."

Alla är egentligen hopplöst förlorade. Hela världen är död i synder och överträdelser. Men Gud vare tack och lov:

"...och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan, av hans nåd, genom förlossningen i Kristus Jesus, ho-

nom som Gud har ställt fram såsom ett försoningsmedel genom tro, i hans blod."

Vi läste tidigare om hur varje människa som inte blir född på nytt ej kan se Guds rike. Jesus förkunnade för sin samtid om att riket nu hade kommit. Det fanns mitt ibland dem. Ändå var det ett fåtal som verkligen förstod Jesus och förnam rikets närvaro. Många söker, men finner inte. Många söka att med våld rycka det till sig. Andra försöker att genom beblandning av världens riken göra Guds rike till en politisk maktfaktor. De säger att riket ska genomsyra den nuvarande världsordningen och successivt överta makten. Jesus proklamerar dock kategoriskt:

"Mitt rike är icke av denna världen."

Hans väg är en annan väg. Vill du följa honom på den? Minns du de första verserna vi citerade? Om det oförgångliga arvet; det evigt bestående, obefläckade. Du kan få det. Av nåd äga det inom dig. Han vill vara din del.

"Guds rike kommer icke på sådant sätt, att det kan förnimmas med ögonen, ej heller ska man kunna säga: 'Se, här är det', eller: 'där är det.' Ty se, Guds rike är invärtes i eder."

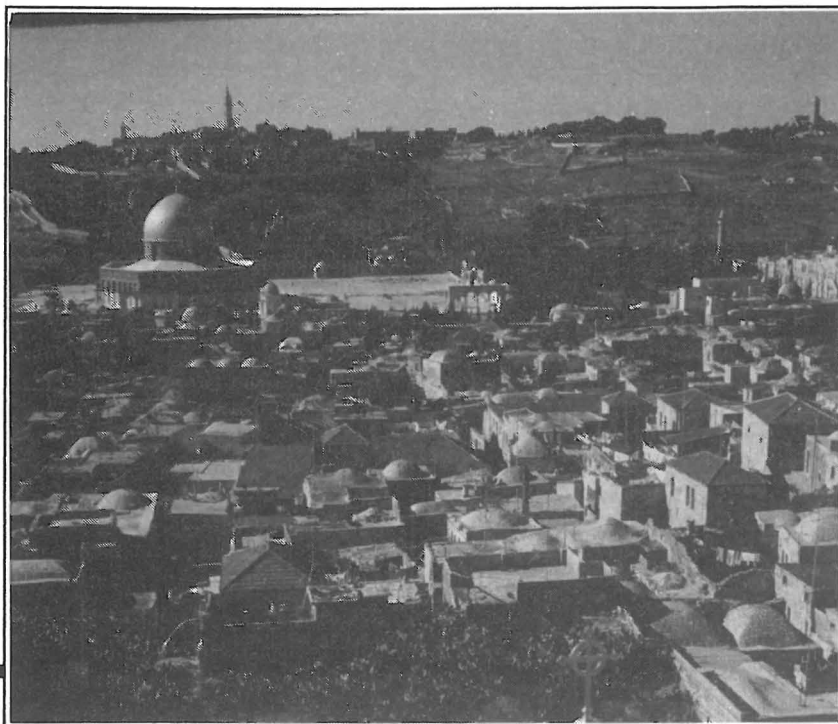
Jesus blev aldrig erkänd som konung här i tiden. Hela sitt jordeliv vandrade han omkring som en främling bland sina egna. Han sökte upp de förlorade och uträckte sin hand till att hjälpa var och en som ville. Vill du bli hans efterföljare? Försumma inte tillfället han ger dig. Idag är frälsningens dag.

En kort liten tid återstår av vår jordevandring. En tid till vilken du är kallad och utvald att utföra ett konungsligt uppdrag. Det hastar. Konungen är snart här. Rikets angelägenheter bör få högsta prioritet i ditt liv. Ikläd dig den rustning Herren vill ge dig. Kampen hårdnar ju närmare slutet vi kommer. Men kom ihåg: Guds löften håller att lita på. Var blott trogen det heliga uppdrag Han utrustat dig till att utföra. Du kan redan nu se fram emot den rättfärdighetens segerkrans Herren vill ge dig.

Aposteln Paulus såg mänskligt sett ut som en förlorare. Hans liv borde ha varit ett totalt misslyckande. Ensam och övergiven satt han fängslad i dödscellen i väntan på att den slutliga domen snart skulle avkunnas. I sitt sista brev vädjar han till sin trogne medarbetare Timoteus om att komma före vintern och ta med sig manteln. Fängelsehålan var kall. Trots alla dessa yttre omständigheter fanns det ingenting av bitterhet eller misslyckande i hans brev. Snarare utropar han frimodigt och med en sann övertygelse:

"Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på 'den dagen', och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat Hans tillkommelse."

Guds rike kan aldrig rövas ifrån dig. Det består inte av kött och blod utan av rättfärdighet och frid. Håll dig blott till Konungen, lär känna honom, hör hans röst. Målet är snart nått och du är hemma.

Fredsprocessen i Mellanöstern del II

Fortsättning från föregående nummer

AV JAN-EGIL HAFSAHL

VAL I ISRAEL

Vi som sitter med facit i hand känner till valresultaten. Med knapp marginal blev Likud-alliansens 46-åriga ledare Benjamin Netanyahu Israels nye regeringschef. Valet i Israel var troligen mer ett psykologiskt val än ett ideologiskt. Netanyahus utspel i valkampen var ofta särdeles krassa - och gick allt som oftast på tvärs mot Osloavtalen, som han förkunnade att Likud inte alls var bundet av:

-Jag vet vad palestinierna önskar ... en väpnad stat, de vill ha Jerusalem till huvudstad, de önskar rätten att återvända ... och det kommer de aldrig att få därför så sätter de våra liv i fara.

-Vi planerar att styrka och bruka nybyggaromraderna i Judéen och Samarien (Västbanken). Jag menar att vi inte ska dra oss tillbaka från Hebron över huvud taget. Ingen israel med vettet i behåll kommer att ge ifrån sig Golanhöjderna, därför att detta leder bara fram till papper om fred, utan fred. "Fredsprocessen förlorade". "Fredstaget har kört in på ett sidospår - och parkerat." "Ja till Netanyahu ett nej till freden", var några av världs-

pressens rubriker efter det att valresultatet offentliggjorts.

REALPOLITIK

En sak är valutspel, något annat är realpolitik. Det är några realiteter ett val inte ändrar: Israel är starkt beroende av USA:s stöd för att överleva politiskt och ekonomiskt. USA har varit, och förblir, fredsprocessens viktigaste drivkraft. EU-länderna har också ställt sig helhjärtat bakom fredsarbetet och är -inte minst - viktiga för utrikeshandeln och som politiska partner. Samtidigt försöker Moskva åter att göra sitt inflytande gällande i Mellanöstern - och bakom det hela finner vi en växande arabisk och palestinsk självmedvetenhet och kampvilja, som en israelisk regering inte kan bortse ifrån. Netanyahu kan inte sluta ögonen för verkligheten och göra valkampretorik till statlig politik.

Allt tyder därför på att Netanyahu kommer att följa i sin föregångare Menachem Begins fotspår - den militanta Likudledaren, som tog det första steget mot fred, genom fredsavtalet med Egypten år 1979.

EN VIKANDE FRONT

De första signalerna har givits: Efter några veckor med en kompromisslös och avvisande hållning gentemot palestinierna och de arabiska grannländerna, är Netanyahu på vikande front. I en intervju med det amerikanska TV-bolaget CNN:s Larry King den 5 juli 1996, sa statsminister Benjamin Netanyahu för första gången att Israel tänker genomföra Osloavtalet med palestina-araberna. Som det är sagt i avtalet kommer förhandlingarna om en permanent ordning också att föras. På en fråga om han tänkte respektera de förpliktelser tidigare regeringar gjort i fredsprocessen, svarade Netanyahu:

-Oavsett om vi tycker om det eller inte, har avtalen upprättats för att hållas. Vi är ett organiserat land, med en demokratiskt vald regering. När tidigare regeringar har ingått internationella förpliktelser måste vi hålla dem. Jag vill åtlyda våra förpliktelser, och förväntar mig att den andre parten gör detsamma. I CNN-intervjun som gjordes i Jerusalem och sändes till USA sa Netanyahu i ett tillägg att han är redo att tala med Syriens president Hafez Assad.

STÅENDE APPLÅDER

Om det första mötet med president Clinton i juli 1996 verkade något kyligt, tog Netanyahu den amerikanska kongressen med storm - Det är ingen ledare i världen som har flera vänner och beundrare i den amerikanska kongressen än Israels statsminister Netanyahu. Det är också tveksamt om det är många amerikanska ledare, som har ett sådant stöd i kongressen, så en israelisk politisk expert. Efter Netanyahus möte med kongressen, där han under sitt tal 13 gånger blev hyllad med stående applåder, då Netanyahu lovade att föra fredsprocessen vidare på alla plan.

FREDSAVTALET ÅTER PÅ SPÅRET

En vecka efter sitt amerikabesök besökte Netanyahu Hosni Mubarak i Kairo - där Netanyahu hade separata möten med den jordanske statsministern Abdel Kbariti och Syriens utrikesminister Farouk Shara.

-Jag är förpliktad av de avtal Israel har skrivit under, upprepade statsminister Netanyahu efter mötet med president Mubarak, denna gång i egyptisk TV. Den israeliske statsministern hade under sitt första officiella besök i Jordaniens huvudstad Amman, den 6 augusti i år, samtal med kung Hussein och ledande jordanska tjänstemän. Huvudtema för samtalen var fredsprocessen i Mellanöstern och ökad samhandel mellan de två grannländerna Jordanien och Israel. Netanyahu upprepade också att Israel är färdigt att, så snart som möjligt, inleda omfattande fredsavtal med Syrien.

"Fredprocessen tillbaka på spåret", förkunnade en samlad världspress, knappt fyra månader efter det att samma press hade förkunnat fredsduvans ändalykt. Händelserna som föranledde rubrikerna var avslöjandena om att hemliga förhandlingar mellan statsminister Netanyahus nära rådgivare, dr. Dore Gold, och Arafats närmaste man, Mahmoud Abbas, hade pågått i flera veckor.

Medan en hel värld höll andan av ängslan för att allt som var uppnått sedan Oslo-avtalet skulle falla isär, hade de betrodda männen förhandlat i fredsmäklarparet Huul och Röd-Larsens lägenhet i Tel Aviv - och det visade sig snart att president Bill Clintons koordinator för Mellanöstern, Dennis Ross, och den amerikanske ambassadören i Tel Aviv, Martin Indyk inte heller var "helt obekant" med de pågående fredssamtalen, samtal som ledde fram till toppmötet mellan Israels statsminister Benjamin Netanyahu och PLO-ledaren Yasser Arafat den 4:e september i år. Båda parter försäkrade efter mötet för en samlad världspress att de skulle fortsätta fredsprocessen och förverkliga Oslo-avtalet.

POLITIKER UNDER PRESS

Situationen är inte enkel, varken för Netanyahu eller Arafat. För Netanyahus del är skeptikerna till Oslo-avtalet många, både i hans eget parti - anförda av Menachen Begin's son, Benny Begin, och infrastrukturministern Ariel Sharon - och i Gesherpartiets utrikesminister David

Levy, som inte är sena att påminna Netanyahu om hans egna ord innan valet, att "Osloavtalet är en katastrof".

Ariel Geri från det religiösa Shas-paritet och representanterna från de andra ultraortodoxa partierna, United Torah Judaism, kan visa sig vara hårda nötter att knäcka. Också dessa partier är med och formar den politiska plattformen för Likud-alliansens regering och kan lätt visa sig som en skör koalition. Arafat å sin sida är politiskt sett hårt pressad av de mer vänsterorienterade palestinska organisationerna PFLP och DFLP. Båda politikerna är beroende av snara och handgripliga resultat som ett bevis på sin politik. De står båda under press. Om vägen fram än kommer att visa sig både krokig och blodig, kommer fredsprocessen att fortsätta. Den är förutsagd på högre nivå än Oslo-avtal och Madridkonventioner - den insikten är inte heller problemfri.

SKRIFTPRINCIPEN

En grundregel som följer av den reformatoriska skriftprincipen, är att vi kan lära känna de av Guds tankar som Gud har uppenbarat, men inte

”

*Den fred
Israel idag
kämpar för
skall visa
sig vara en
snara till
fall.*

”

av dem som Gud håller fördolda. Innanför det dolda Guds område har vi därmed inte något annat än vår egen förmåga till att bilda uppfattningar att hålla oss till.

Inom gudsuppenbarelsens område kan vi veta att det som de heliga texterna klart och otvetydigt bevittnar, det är Guds tankar och Guds heliga vilja. Gränsen mellan Guds uppenbarade ord och Guds fördolda råd är det naturligtvis viktigt att respektera i alla sammanhang - också när det handlar om de olika händelser som har med Israel och Mellanöstern att göra.

Om vi meddelar våra egna spekulationer om varför Gud låter statsmän bli skjutna - eller förlorar eller vinner val - och säger det vara uttryck för Guds vilja, så kränker vi skriftprincipen. Skriftprincipen kräver att vi presenterar våra egna spekulationer för att vara vad de är: Våra egna spekulationer. Det som faktiskt står i Guds ord, bör vi däremot hålla fast

vid som det är: Guds uppenbarade och inspirerade ord. "Rabin sålde sitt land, och därför måste han dö", har varit en ständig refräng från kristenhetens yttersta höger.

I bibeln står det däremot ingenting om detta dödsfall. Gud har alltså inte uppenbarat så mycket som en prick om saken - vilket naturligtvis betyder att den hör till Guds dolda råd. Faktum är att det är så med nästan alla dödsfall. Bara om vissa i bibelns persongalleri får vi kunskap om vilka grunder Gud hade för att låta ett dödsfall ske när det skedde. Om alla andra dödsfall - inklusive vår egen död - vet vi rätt och slätt inte vad för slags tankar Gud i himmelen har. Det hör nämligen till Guds dolda rådslut.

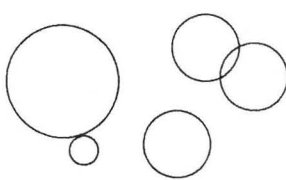
Naturligtvis kan vi lära av de bibliska personernas uppenbarade dödsorsaker genom att lägga dem till grund för analogiska slutledningar. Sådana analogislutledningar kan tjäna oss till förmaning och exempel när det gäller val av livskurs och livsföring. Sa kan Guds ord med rätta tala till den enskildes samvete - men själva analogislutledningen är en förnuftsutledning som vi företar i våra egna tankar. Egna förnuftsutledningar bör vi inte utge för att vara något annat än vad de är: Förnuftsutledningar.

ICKE UTÖVER VAD SKRIVET ÄR

Av och till åberopas nutidsprofeter som anges ska förmedla till oss kunskap från Guds dolda rådslut. Också för profeternas budskap gäller regeln om att allt ska prövas mot Skriften. Tillhör det Guds dolda råd, dvs ligger utanför vad Skriften uppenbarar - fyller det inte krav på förtröende som läromässiga auktoriteter i församlingen. Det är bortom skriftprincipens täckningsområde att hävda att statsminister Benjamin Netanyahu är "en av Guds egna" - eller snarare "var en av Guds egna". (efter de senaste veckornas händelser) till skillnad från exempelvis de tidigare statsministrarna Yitzhak Rabin eller Shimon Peres. Det faktum att en överhet är "insatt av Gud" betyder nämligen inte att den politik de därför har en slags garanti för att vara "Guds egen politik".

GUDS UPPEBARADE RÅD

Guds uppenbarade råd förtäljer oss däremot klart och otvetydigt att det i avslutningen av denna tidsålder ska finnas ett land i Mellanöstern. "ett land som då har fått ro efter svärdet, och vars folk då har blivit hopsamlat från många andra folk, ja, upp till Israels berg, som så länge lågo öde, men vilkas folk då har blivit hämtat fram ifrån de andra folken, så att alla nu bo där i trygghet ... ja, som allesammans bo där utan murar och varken hava bommar eller portar. (Hes. 38:8-12) Att den fred Israel idag kämpar för - och genom diplomatiskt spel och politisk handel vill uppnå - ska visa sig vara en snara till fall, som fredssträvarnas ödesdigra frukter, är en annan sak. Fredsprocessen - och det är den vi idag bevittnar - tillhör Guds uppenbarade rådslut. Därför bör vi ge akt på den som ett tidens tecken.

GEN- TEKNIK

Ormens lögn?

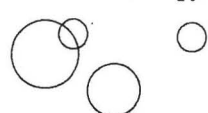
Ända sedan den första människan lyssnade till den av Satan besatte ormens lögn: "ät och ni skall bli som Gud", har människan gått vidare på upprorets väg. "Låt oss göra människor till att vara oss lika", var det beslut inom Gudomen som föregick vår tillblivelse. Idag står människan inför möjligheten att göra människor till sin bild genom att manipulera arvsmassan genom den nya gen-teknologin. Kunskapen och tekniken har vi och den tillämpas redan på gott och ont. Låt oss göra en kort sammanfattning av gen-tekniken.

I alla tider har vi kunnat påverka växt och djurliv via växtförädling och styrd avel. Denna konst har utförts mer eller mindre medvetet i gångna tider och har väl huvudsakligen varit till mänsklighetens gagn. I människans jordiska uppdrag ingick ju att hon skulle råda och styra över den lägre skapelsen. Ett uppdrag som hon fortfarande har trots sitt katastrofala misslyckande i Eden när hon genom sin olydnad blev ansvarig för att skapelsen blev lagd under förgängelsen. Nu kan ju också den gamla förädlingskonsten missbrukas som då den drivs till att raser av hundar avlas fram som ej kan förlösas annat än medelst kejsarsnitt.

Tillämpad på människan har rasistiska tankegångar ställt till mycket elände. Men även då det gäller människans fortplantning finns det skäl att beakta erfarenheten från den biologiska aveln när det gäller att nära släktingar inte bör ingå äktenskap och skaffa barn på grund av risken för att genetiska defekter som finns dolda som ressesiva skadade gener skall ge upphov till yttre defekter och sjukdomar. Varje gen eller anlag finns ju i par i arvsmassan och då de skadade generna är ressesiva måste en sjuk gen matchas av en annan sjuk gen för att sjukdomen skall manifesteras. Sannolikheten för att detta skall ske ökar ju mellan nära släktingar då sjukdomsgenen ärvs.

Gud som ju har inspirerat Bibelns författare kände givetvis till ärftlighetslagarna och förbjöd Israels barn till att fortplanta sig med nära släktingar. 3 Mos 18. Före floden var förhållandena på jorden annorlunda och för att kunna föröka sig

på jorden som Herren befallt måste ju nära släktingar haft gemensam avkomma. De första människorna var genetiskt perfekta och genetiska skador måste ha tillkommit senare, i större omfattning kanske först efter floden. Jorden förlorade ju det skyddande anghöljet "vattnet ovanför fästet" omtalat i Genesis första kapitel och som utplånades då "himmelens fönster öppnade sig, och ett regn kom över jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter" (1 Mos 7:11-12) i och med floden. Det biologiska livet blev efter denna omskakande händelse utsatt för den kosmiska strålning som vi vet ger upphov till genetiska defekter. Förmodligen kastades också en hel del radioaktivt stoff upp på jordens yta tillsammans med diverse giftiga ämnen "då de stora djupens källor bröto fram" och spydde upp sitt innehåll.

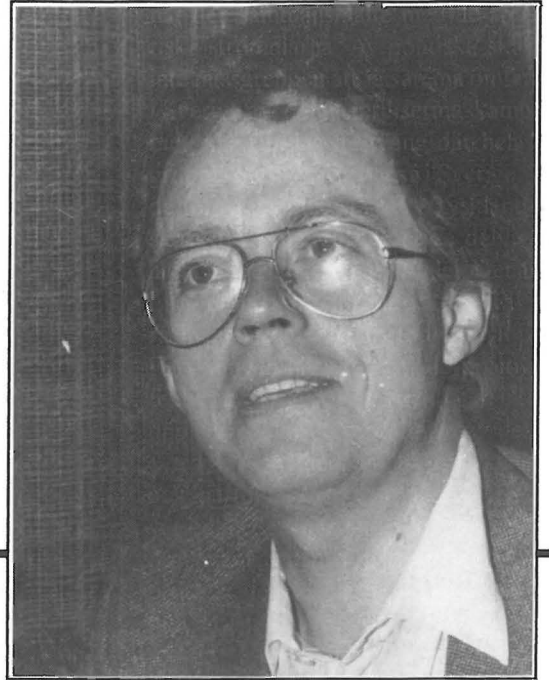

Det är ju känt att i de tidiga kulturerna på jorden var det vanligt med syskon-äktenskap. Så var t ex fallet bland Egyptens faraoner. Kanske en nu förkastlig tradition som återupptagits från tiden före floden. Ett skäl till att Israel tilläts fördriva de kananeiska folken var att dessa bedrev vad som nu betraktades som otukt med nära släktingar. Gud vakade över släktet och nitälskade för sitt egendomsfolk som han inte ville se fördärvat vare sig andligt eller genetiskt som ju annars kunde ha blivit fallet om de förletts av de omgivande folkens seder.

I vår tid har vi till följd av vetenskapliga upptäckter och teknikutveckling fått helt nya och revolutionerande metoder att be-

EN!

AV FRED ÖRTEGREN

driva genetisk ingenjörskonst. Människans fallna natur gör ju att dessa redskap kan missbrukas. Det första storskaliga missbruket av den gryende kunskapen skedde i Hitlertyskland där avelsprinciper kom att tillämpas på människan. Hitlers vetenskapsmän hade givetvis inte tillgång till dagens kunskap eller teknik, men vi kan tillåta oss tankeexperimentet: vad hade de kunnat åstadkomma om de haft dagens eller morgondagens biologiska teknik? Vi skall återkomma till denna fråga. Hitler och hans rasbiologer var i mycket en produkt av sin tids rastänkande. Darwins ursprungs och urvalsspekulationer, Mendels upptäckter av ärftlighetslagarna och DeVries mutationer parat med tidens utvecklingsoptimism och en människocentrerad filosofi bildade grogrund för förment rashygieniska projekt och drömmar om övermänniskan.

Att också Sverige var djupt påverkat av det s k rashygieniska tänkandet under tiden före 2:a världskriget och förunderligt nog också lång tid därefter redogörs mycket sakligt för i boken "Oönskade i folkhemmet, rashygien och sterilisering i Sverige" (i fortsättning "Oönskade") av Gunnar Broberg och Mattias Tydén. Redan under mitten av 1800-talet visade svenska rasbiologer, som exempelvis Anders Retzius med sina skallmätningar av folkgrupper t ex samerna, sina talanger inom denna tvivelaktiga konst. Den för sin tid som socialistisk kulturdebattör kände botanisten och darwinisten Bengt Lidforss vid Lunds universitet, arbetade outtröttligt på att popularisera den rashygieniska åskådningen med rasistiska inslag till de

bredare folklagen. Lidforss visade också tydliga antisemitiska talanger. Vid Lunds universitet skolades också Herman Nilsson-Ehle en blivande fullt uttalad nazist som med en personlig professur i genetik blev en banbrytande kraft vid införandet av det rashygieniska programmet i Sverige. En annan blivande nazist som kom att till tiden fram till det andra världskriget bli centralgestalten inom området var genetikern vid Uppsala universitet Herman Lundborg. För att förstå tongångarna citerar jag "Oönskade" s. 30:

"De tidiga rashygieniska strävandena tog verkligen gärna fasta på föreställningar om en särpräglad nordisk ras och anknöt både till antropologisk forskning och en gryende förståelse för ärftlighetsförhållandena. Särskilt medicinarna skulle engagera sig. Av tidiga propagandister kan nämnas fysiologen och hygienikern Torsten Thunberg, som vid sin professorsinstallation i Lund (1906) talade över "De hygieniska förhållandena och det naturliga urvalet" och efter en blick på folkökningen obönhörligen kom in på rashygienikerns varning för kontraselektion i det moderna samhället. Anatomen Vilhelm Hultcrantz, en av de aktiva i *Anthropologia suecica*, utlade (1907) naturens visserligen "grymma men välgörande konkurrens". Den hade börjat sättas ur spel ansåg Hultcrantz och vad som nu måste ske var att få hejd på alstringen av de undermåliga, av samhällsparasiterna".

När det första statliga rasbiologiska institutet i världen (Oönskade sid 38) "på nyåret 1922 öppnade sina portar i Uppsala med Lundborg som chef skedde det

med en auktoritet given av svenska folket genom dess valda ombud och med stadsfästelse av kungen. Sådant betydde också internationell status. När institutet befann sig i ekonomisk kris 1928 skrev Eugen Fischer från Berlin och betygade institutets betydelse och att det organisatoriskt hade inspirerat Kaiser Wilhelm Institut für Rassenhygiene, den sammanslutning som under trettioalet skulle bli ledande i den tyska rashygienen".

Sverige spelade tillsammans med Tyskland en ledande roll inom den rashygieniska rörelsen som under fyrtioalet skulle ta sig så groteska former i nazityskland när den sammansmälte med de antisemitiska strömmarna. Av politiska skäl kom inte missgreppen att få samma omfattning i Sverige även om steriliseringskampanjer med klara inslag av tvång där hela folkgrupper blev utsatta också i Sverige. Trots de förskräckande spåren i Tyskland fortsatte övergreppen i Sverige delvis med lagligt stöd långt in på 70-talet. Det är nog inte enbart av humanitära skäl som rashygieniska tvångsmetoder blivit passé. Forskningen har visat att de positiva effekterna på folkhälsan egentligen inte kan uppnås med de steriliseringsmetoder som den s k rashygieniken förespråkade. Men helt klart finns det kvar människor också i vår tid med utopier att frambringa en som de menar ädlare mer utvecklad ras och som oroas av den degenerering av den mänskliga arvsmassan som de tycker sig se tecken på. Helt klart är också att vi står inför en ny tid med nya biologiska tekni-

fortsättning sidan 36

-Doktor Maranata!

AV DORIS DIAZ

Doris Diaz har alltsedan hon kom i kontakt med maranatas missionsarbete i Dominikanska Republiken engagerat sig för att hjälpa till med sitt medicinska kunnande. De fattigaste och mest utlämnade, i fängelser och slumkvarter, får känna sitt människovärde.

”Comunidad Maranata” i Santo Domingo fungerar som en tillflyktsort för dem som inte har något att fylla sina mest trängande behov med. (Sjukdom, fängelse, analfabetism)

Våra svenska syskon var alltid till förfogande för alla som kom för att söka hjälp; både andlig och ekonomisk.

De arbetade utan att förtrötts för de utarmade i mitt land. De lärde dem skriva och läsa och gav dem evangelium. De besökte fängelserna för att hjälpa fångarna med deras rättsprocess, gav dem medicin och även mat vid tillfälle. Maranatasyskonen från Sverige bodde tillsammans med dem som hade problem med sina bostäder.

När de lämnade landet, kände jag mig skyldig att ta hand om de människor som behövde den hjälp som de gav dem, eftersom jag själv är en frukt av deras evangelisation. Jag blev född på nytt i Maranata och blev döpt av pastor Arne Imsen.

Från denna stund tänker jag bara på att arbeta för Jesu snara tillkommelse, han som är vår Herre, och därför vill jag fortsätta jag arbeta i det underbara

verket, så fullt av kärlek och välsignelse som Comunidad Maranata initierade.

Jag sa ingenting till dem, men jag var bekymrad över varifrån jag skulle få resurser att fortsätta, då de återvände till Sverige. Men jag bad till min Gud att hjälpa mig, och så har det fortsatt.

När de svenska syskonen sålde huset för att åka till Sverige, sa jag till Berno:

-Du kan lämna åt mig utrustningen till läkarmottagningen och skolbänkar. Han svarade mig:

-Ja, men var ska jag ställa det? Och Flor, sjuksköterskan som arbetade tillsammans med oss, erbjöd sitt hus, och sa:

-Vi kan ställa allt ute på terrassen, och där kan vi fortsätta med läkarmottagningen och skolan, till skolåret avslutas!

Det var väldigt stort för mig, att vi så kunde fortsätta.

Men vi var väldigt sorgsna, för nu skulle Berno och hans familj åka ifrån oss. Det var svårt både för dem och oss.

Efter det att våra svenska syskon åkt,

samlades vi i Flors hem, förutom vi tre andra syskon: Clautilde, Fela och Nirssi. Där kom vi efter bön överens om att fortsätta samlas alla lördagar där. Vi förberedde allt, och Flors man tog ansvar för att undervisa barnen tillsammans med Nirssi, tills de kunde avsluta läsåret och dela ut betyg.

Varje lördag fortsatte vi med medicinsk mottagning. Varje gång kom flera patienter, men så tog medicinen slut.

När vi var som mest bekymrade, fick vi ett telefonsamtal från Sverige. Det var Berno, som sa att syskonen i Sverige ville stödja arbetet ekonomiskt. De sände mig pengar till medicin. Det var oerhört fantastiskt för mig, och jag släppte telefonen och ropade:

-Pris ske Gud! Han överger aldrig sina barn! Vi omfamnade varandra med stor glädje och fröjd och prisade Gud.

Nästa dag gick vi ut för att köpa medicin. Vi köpte också sockerkaka och ordnade en fest för barnen till skolavslutningen.

”Doktor Maranata”

Så fortsätter vi och arbetar på lördagarna med läkarmottagning och evangelisation där i Las Palmas. Vi besöker grannarnas hem och hjälper dem med deras behov. Tack vare er, kunde vi hyra en liten lokal nära huset som kommuniteten hade. Där har vi medicinsk mottagning och en väntsal. Varje lördag och onsdag eftermiddag samlas vi efter mottagningen till bön, bibelläsning och sång.

I mottagningen, delar vi ut medicin. Där gör jag också cancerprov på kvinnor. Det provet är svårt för kvinnorna att kosta på sig, eftersom det är mycket dyrt. Men jag talade med en kristen patolog, och han utför laboratorieprovet väldigt billigt. På de allmänna sjukhusen är det omöjligt att göra det här provet på grund av svårigheter i det sociala systemet.

Jag kan inte ha mottagning alla dagar, för jag arbetar på ett sjukhus i ett samhälle nära huvudstaden (San Cristobal) från måndag till fredag. Var femte dygn har jag jourtjänst 24 timmar. Även där försöker jag hjälpa alla

som har problem på grund av att de är övergivna. Jag köper medicin åt dem och ibland även blod, om de behöver det. Det gör jag alltid i Guds namn, och talar med dem om Maranata.

Därför, när de behöver något på sjukhuset, kallar de inte på mig vid mitt namn, utan kallar mig "doktor Maranata".

Jag talar med dem och berättar för dem att jag har syskon i Sverige, och jag tillhör församlingen Maranata och att de skickar resurser så att jag kan tjäna dem i Jesu Kristi, vår Herres namn.

Framåt i Jesu namn!

Jag har nu flyttat till en våning mitt i sta'n, i ett gammalt hus där ett kristet medicinskt center har funnits under tio års tid. Den som drivit detta center, doktor Sokrates Perez, överlät kontraktet och mottagningen åt Maranata. Det var också där jag lärde känna Maranata genom Ulla Näsholm.

Fortfarande finns här inte rinnande vatten, det behöver målas och vi har ännu inte satt upp någon skylt, men det hoppas vi snart kunna göra, med hjälp från syskonen i Maranata i Sverige. Jag är glad att få bor där tillsammans med min son Ronny, och Suheidy, som är Maranatas andliga dotter (hon har bott i Comunidad Maranata sedan 1986!) och José Manuel, son till min döda syster. De hjälper mig i arbetet.

Här har vi också allmän mottagning och bönesamlingar med grannarna. Även min mamma deltar, och sjunger mycket vackert till Guds ära. Ibland känner jag mig litet svag i tron och över att arbeta så ensam, men när jag fick inbjudan till sommarkonferensen här i Sverige, känner jag en styrka och stimulans att fortsätta framåt i Guds verk.

Måtte Gud fylla er med välsignelser, och kom ihåg att här i Santo Domingo har ni några syskon i Kristus som väntar er. De är tacksamma för all hjälp ni kan sända till dem.

"Sådant är allenast en skuggbild av vad som skulle komma, men verkligheten själv finnes hos Kristus." (Kol. 2:17)

28/12-

10

-6/1

Nytestamentliga Bibeldagar på Bällsta

**Inga ekonomiska spärrar, inga subventioner,
- och inga anmälningsavgifter!**

Finansiering?

"I haven fått för intet, så given ock för intet!"

**I en gemensam offertjänst bär vi i bön och tacksägelse
kostnaderna för bibeldagarna.**

**Arbetslösa - fattiga - medellösa inbjuds särskilt
till Ordets och bordets gemenskap!**

**Inga seminarier, konserter, rockgalor, gospel-
nights och workshops, inga clowner, dramer
och lovsångsteam, men**

***-Bibelstudier och
genuina väckelsemöten!***

-Hur går det med fredsprocessen i Mellanöstern?

-Vad kommer att ske med Israel och Jerusalem?

-Hur blir det med EU?

***Och det skall ske på den tiden att jag skall göra
JERUSALEM till en lyftesten för alla folk; var och en
som försöker lyfta den skall illa sarga sig därpå. Och
alla jordens folk skola församla sig mot det. (Sak. 12:3)***

Från den 28 december fram till och med trettondagshelgen samlas vi på Maranataförsamlingens Missionscenter i Stockholm till bibeldagar omkring *det profetiska Ordet* - den enda säkra källan till sann kunskap om vad som ska ske i tidsålderns avslutning.

Hotell Pilgrimshem och Bällsta Taxi betjänar med glädje för att göra dessa gemenskapsdagar omkring Ordet möjliga. Välkommen att vara med!

Huvudtalare är JAN-EGIL HAFSAHL och ARNE IMSEN tillsammans med Hans Lindelöw, Folke Jacobsson, Tage Johansson. Pilgrimsfolket från Oslo och församlingens övriga vittnen medverkar.

Ring: 08-98 56 83, 627 55 55 för information och anmälan

AV STINA FRIDOLFISSON

Väntansmission

Häromdagen hörde jag talas om några missionärer som för över hundra år sedan åkte till Afrika. Genom olika yttre omständigheter kunde de inte komma in i landet dit de upplevt kallelse att draga, utan blev kvar i angränsande land, där de började verka. De inledde alltså en väntansmission.

Uttrycket väntansmission grep tag i mig. Varje levande kristen har säkert en inre ambition att komma i tjänst och fungera på den plats och på det sätt som blir till maximal välsignelse för medmänniskor och gagnar Guds rike. Vad vi ska bli är ännu inte uppenbart. Vi har ju vår eviga destination, det himmelska hemmet där vi blir Honom lika, i en fullkomnad gemenskap med Gud. Och där behövs inte längre någon mission i den bemärkelse vi talar om i tiden och världen.

Det som gäller vår funktion i tiden ger ofta en inre, tärande oro. Det finns så mycket som kan skapa svårigheter och hindra förverkligandet av det som egentligen är målet för var och en individuellt och även för hela församlingen. Då gäller det att leva i väntansmission, så att inte allt som omständigheter och egna problem plågar oss med, hindrar oss i vår huvudsakliga livsuppgift. Det kan vara både triviala och fruktansvärt svåra frågor vi brottas med. Men ingenting får hindra oss att missionera. Vi måste leva i väntansmission, medan vi förbjudar möjligheten att komma in i den tjänst som kanske brinner som en förtärande eld i längtan, drömmar och visioner.

Ingenting får hindra oss att aktivt tjäna

Herren i nuet, var och hur vi än lever i övrigt.

Det finns ett ord i Jesaja 54 som jag ofta återkommer till, och som fått ett djupare perspektiv med åren, allt eftersom Gud uppenbarat sig både för mig personligen och hela församlingen.

"Jubla du ofruktsamma, du som icke har blivit moder. Ty den ensamma skall hava många barn, flera än den som har man, säger Herren.

Vidga ut platsen för ditt tjäll, lat spänna ut tältet under vilket du bor, och spar icke; förläng dina tältstreck, och gör dina tältpluggar fastare. Ty du skall utbreda dig både åt höger och åt vänster, och dina avkomlingar skola taga hedningarnas länder i besittning och åter befolka ödelagda städer. I frukta icke, ty du skall ej komma på skam; blygs icke, ty du skall ej varda utskämd."

Det här sammanhanget handlar inte bara om en ofruktsam kvinna. Ofruktsamma kvinnor läser vi om i Israels historia. Både Abraham, Isak och Jakob tog till hustrur ofruktsamma kvinnor. Det är helt klart ingen tillfällighet att de drabbades av detta lidande, och inte heller att det är upptecknat i den heliga historien. Gud uppenbarar i detta enorma, trefaldiga vittnesbörd hos patriarkerna att det var Han som grep in och helade så att de sedan kunde föda barn. Det blev under på under på under.

I Jesaja 54 handlar det om en ofruktsam kvinna som inte ens har en man. Hennes situation var helt hopplös. Om hon till äventyrs hade biologiska förutsättningar, kunde hon ju ändå inte gå ut och bli en sköka. Men i denna profetia ser vi fram emot det nya förbundet, jungfrun som skulle bli havande och föda en son, Immanuel.

Vi ser församlingen som en änka, men också som en jungfru. Hon lever i en hjälplös, omöjlig situation, ett totalt underläge

efter denna tidsålders sätt att bedöma. Men där kommer löftet in. Gud gör under, han griper in så att församlingen får leva i sin bestämelse: Föda barn och befolka himlen.

För varje människa som blir född på nytt och kommer in i sin gudomliga bestämelse har ett stort mirakel skett. Det är bara genom ett gudsingripande som detta kan ske. Vi måste dö bort ifrån det gamla livet och födas på nytt för att sedan vara med och föda nytt liv. Gud griper in.

Det är absolut nödvändigt att vi ständigt för fram den ursprungliga frälsningsförkunnelsen. Det vi inte kan åstadkomma med strategier, projekt och ansträngningar och allt vi satsar, skapar Gud med sitt levande ord.

Så vill jag påminna om Stefanus. Han hade blivit frälst, och var med i den första församlingen i Jerusalem. Så blev det problem vid matbordet, gnäll och avund vid fördelningen. Stefanus tillsammans med några andra andeuppfyllda eldsvittnen fick i uppgift att vaka över den dagliga utdelningen. Det var nog inte någon vidare munter uppgift att medla mellan hushållen och se till att ingen roffade åt sig så mycket att andra blev utan. Han brann ju av iver att vara ute och vittna om den uppståndne Frälsaren.

Det var i alla fall ingenting som kunde hindra att han blev ett blodsvittne. Stefanus' predikan, som han höll inför Stora Rådet, mitt i stenregnet då de lynchade honom, har blivit till frälsning för oräkneliga skaror i nådens tidshushållning.

Vi får aldrig glömma att det gäller att vinna människor här och nu. Mitt i det dagliga slitet, som ibland verkar så långtråkigt och meningslöst. Väntansmissionen kan vara påfrestande, men snart kommer Jesus och hämtar oss. Då får vi komma hem till himlen tillsammans med barnen han gett oss!

Vad sker i Afrika?

AV HANS LINDELÖW

Den stora flyktinkatastrofen i Zaire kablas ut i världen - i TV, radio, och tidningarna skriver...

Ofattbart, 100.000-tals människor försvinner i skogarna. Stridande stämmor i Rwanda, som också finns representerade i Zaire, orsakar flyktningströmmen från Rwanda till Zaire, och vidare i Zaire.

Afrika - "drottningen av Söderlandet", är sannerligen i rörelse, och ställer nu som förr "svåra frågor", 1 Kon. 10:1

Ofattbara vidder, djungler, stäpper och savanner! Enorma naturrikedomar, länder, städer, folk, människor, politiska intriger och strider, religiösa motsättningar, sjukdomar som härjar, feber, hungersnöd, hemlöshet, elände! Allt detta och mycket mer utgör Afrikas ansikte.

Zaire är det land som en gång var Belgiska Kongo. Är det möjligen en historiens illavarslande ironi att idag, från dess jord, uppstiger ett så skakande rop om hjälp och undsättning? För afrikanerna i Kongo var en gång Bryssel något av den stad... "varest Satan har sin tron." (Upp 2:13)

Bryssel idag är, som bekant, den belgiska och europeiska huvudstad där EU har sitt högkvarter. Under gångna århundraden koloniserade de europeiska makterna Afrika. Förutom engelsmän, fransmän, tyskar, spanjorer och portugiser så koloniserade också belgarna, och de koloniserade Kongo!

Den belgiske kungen, Leopold II, gjorde med hjälp av bl a Berlinkongressen 1884-85 Kongo till något av sin privata egendom, vilket skulle innebära ett namnlöst lidande för kongoleserna. De tvingades utföra tvångsarbeten med järnvägsbyggen, vägbyggen och kautschukinsamling, och de kunde få händerna avhuggna och dödas för minsta förseelse. Leopold II:s regim under 23 år medförde bl a att Kongos befolkning minskade med närmare åtta miljoner.

Men varför detta kaos i Afrika nu?

Ett afrikanskt perspektiv, utifrån afrikansk horisont, anges genom en engelskspråkig tidning, "New African". Läser man litet mellan raderna i den så tycks en ny, internationell kolonisation av Afrika

äga rum, där de stora industriländerna, Kanada, Tyskland, USA, Japan, m fl tillsammans med Världsbanken och Internationella Valutafonden kastar beslutsamma skuggor. En insändare i "New African" ropar ut:

-Vad Afrika behöver är inte lektioner från européer. Vi behöver sund, ekonomisk politik, nationell stabilitet och tillräkneliga regeringar!

Varför detta kaos i Afrika?

Är inte det en bidragande orsak, att man i Afrikas alla länder, mer eller mindre har satsat på kommunismen. Och när världskommunismens stora fäste i Sovjetunionen har rasat, så har de inte längre det stöd från utlandet som de tidigare har haft?

Ett annat, ofattbart faktum är ju det, att den ekumeniska rörelsens spetsar, med sitt högkvarter hos Kyrkornas Världsråd i Genève, både ideologiskt genom sin teologi, och praktiskt genom bistånd har understött marxistiska befrielseörelser, i Afrika liksom på annat håll.

Finns det verkligen ingen uppmuntrande, europeisk lektion att komma med?

Tredje avsnittet av Arne Imsens personliga skildring från Maranataväckelsens genombrottsår, är utarbetad från ett föredrag som hölls nyårsafton 1986 på Gamla Bro. En mycket klargörande analys om bakgrunden och vad som skapade behov av denna frigörelseväckelse. Här förklaras hur bidragsskarsellen i frikyrkligheten började, och dess förödande konsekvenser i kategoriklyvning, ekumenik och förvärldsligande.

Det är väldigt viktigt att vi kommer till klarhet om vad som är orsaken till att vi finns till. Det är också viktigt att vi har en historisk uppgift.

Från 1962 och framåt etablerades i Stockholm en verksamhet som kom att bli känd under namnet Maranata. Varför var detta nödvändigt i en stad där det redan fanns så många församlingar av olika slag; pingstvännar, baptister, osv? Pingstförsamlingarna hade det per omvägs litet svårt att komma överens.

C G Hjelm sa en gång på sin tid att i Filadelfia, där hade man Fadern och Sonen - Lewi och Oliver Pethrus - och i Östermalm hade man den helige Ande, för de var karismatiker på ett speciellt sätt, men på Söder, där hade man C G Hjelm. Det var hans sätt att tolka det hela på. Han slutade sedan där och gick in i baptistförsamlingen. Egentligen hörde han väl hemma där hela tiden!

Det förekom alltså en del lokala stridigheter, som hade med personer att göra, men det var också viss konkurrens om själarna. Det fanns även kyrkopolitiska stridigheter. Orsaken till de kyrkopolitiska problemen var alla de så kallade gemensamma företagen som pingstvännarna hade. Dessa företag växte fram och de lokala församlingarna tvingades till engagemang. Om de inte var med på noterna, blev de märkta och särbehandlade.

Det första som märktes var politiseringen av församlingarna, det andra var kommersialiseringen, det tredje förkyrkligheten, närmast till de etablerade kyrkorna, likbildningen. Kategoriklyvningen var ett direkt resultat av sekulariseringen. Kategoriklyvningen markerades inte mellan fattig och rik så mycket, som mellan generationerna. Det var alltså inte en klasskillnad som låg på det ekonomiska planet, men som hade med generationsklyftan att

MARANA

Av Arne Imsen

Del III

göra. Allt detta hade ju sina oerhörda konsekvenser för församlingsarbetet.

Politiseringen, med KSA (Kristet Samhällsansvar) som föregångare till KDS (Kristen Demokratisk Samling) var tvärpolitiskt, och hade Lewi Pethrus som upphovsman tillsammans med några biskopar ur kyrkan. Man skulle påverka de politiska partierna genom KSA bli både folkmoraliska frågor och skolfrågor.

Politiseringen markerade en klar förändring i pingstväckelsens attityder. Pingstförsamlingen var ju från början pietistisk, avvisande till all politisk verksamhet. Det kan man läsa i dess böcker från 20-talet och 20-talet. Man gick till och med så långt att de som blandade sig med politiken betraktades som avfällingar och blev uteslagna ur församlingarna på flera platser.

När KDS trädde fram inträffade det helt unika att en ny politisk rörelse praktiskt taget fick överta en väl utvecklad organisationsapparat och en daglig tidning. Pingstförsamlingarna med dess styrelse ställde sig reservationslöst till KDS' förfogande, och blev politiskt invecklade och engagerade. Församlingsstyrelsens kapacitet och personer utnyttjades för det politiska arbetet, man använde församlingarnas sångare för att förströ och underhålla i KDS, man använde deras tryckpressar och lokaler fick serva det nya politiska partiet. Framför allt ställde tidningen Dagen upp som KDS' språkrör. KDS kom på det sättet att i initialskedet ha en väl utvecklad organisationsapparat till sitt förfogande och dessutom en dagstidning. Vilket gynnsamt utgångsläge!

Politisering och kommersialisering

Politiseringen i församlingarna markerades organisatoriskt och konkret med avseende på litteratur, ekonomi och personella insatser. Det innebar också att underlaget breddades i församlingslivet så att man för att lyckas övergav de teologiska motsättningarna och försökte förenas omkring samhällsviktiga problem. Teologin övergavs och församlingen enades omkring folkmoraliska eller andra frågor man tyckte hade stor betydelse för samhällsutvecklingen. Ideologin har ju varit att man skulle kristna Sverige eller påverka folkmoraliska frågor: Skolan och utbildningen.

Kommersialiseringstendensen var också ganska påtaglig. Kommersialiseringen i församlingen är otäck, för den skapar alibi med ett

fromt tal. Församlingen kan exempelvis ha en artist som den gör till en stjärna för att sälja så många skivor som möjligt. Den här problematiken är ohygglig och har varit en frestelse för församlingen i alla tider.

I pingströrelsen dök något upp, som kallades för Samspar. Det är ett penninginstitut, som är det konkreta uttrycket för kommersialiseringen. Politiken är ett medel för att styra och så skapas KDS, penningen måste kanaliseras in i ett penninginstitut och så blev det Samspar. Samspar måste i sin tur bredda sitt underlag, och därmed pressas alla reservationer bort, så att vem som helst får vara med och spara. Insatta missionsmedel ersätts så att spararen får ränta mot kapitalet. Istället för att offra till, så tjänar man på missionen. Samspar följdes sedan av andra initiativ för att förbättra ekonomin.

Subventionerna kom smygande via studieförbunden. Församlingarna ordnade ett antal subventionerade studiecirklar. Arrangörerna fick sitt arvode tillgodosett, eller lokalerna betalades med statliga medel, och detta skedde genom studieförbunden. Så småningom hade man hundra cirklar, åtta hundra cirklar, och så blev hundratusen kronor en miljon. Ingen visste egentligen vad församlingen höll på med, allt utvecklades genom sin egen dynamik.

Då inträffade något förfärligt. Man började välja ämnen för sina cirklar, som påverkade först och främst den yngre generationen av pingstvännar på ett förödande sätt. En ny kultursyn formades. Alltså, inte bara en ny syn på ekonomi och politik, utan en ny kultursyn. Med studiecirkelverksamheten kom även en helt ny syn på ekumeniken. Det berodde givetvis på att de som skapade studiecirkarna, författarna till den litteratur som nu pingstungdomarna läste, var många gånger liberalteologer.

Medan predikanterna försökte predika pingstbudskapet, pågick en underminerande verksamhet i församlingens ungdomsgrupper, där man läste en helt annan teologi. Pingstförsamlingarna fick alltså en ny syn på ekumeniken och kulturlivet. Så kom frågan om kristen drama, teater, bio. Det blev en ny inställning till alkohol, nikotin, samliv, osv.

Efterhand formades en helt ny typ pingstvännar, som rekryterades på en ny grund och som hölls kvar i gemenskapen på helt andra premisser. De engagerades på ett nytt sätt; politiskt, ekonomiskt och genom musiklivet.

Församlingarna utbildade sångare och musiker som aldrig tidigare, och fick alltså en hel kader av duktiga sångare och musikanter, som

TA - mitt öde!

var religiösa och kyrkliga, men inte andedöpta. Man märker också förändringen i urvalet av sånger. De enkla sångerna försvann i gudstjänstlivet. Härliga Golgata försvann, liksom Han har öppnat pärleporten. Det kom någonting annat, som naturligtvis bedrövade många äldre människor. De kände inte igen sig och var främmande för den nya miljön. Trenden utvecklade sig vidare och blev en tendens.

Snart bröts motståndet mot show-business. Man fick en ny inställning till nöjen och artister. Istället för att människor kom till kyrkan och där fick höra frälsningsbudskapet, så skedde ett utbyte. Man importerade den moderna musiken nästan utan kritik. Kyrkorna fick en ny musik som förvandlade församlingen till någonting av en kombination av diskotek och nattklubb. Man bildade orkestrar som åkte i parkerna och hade framträdanden. En och annan artist kom till tro, sades det, och så fick vi en "Carola-kultur".

Det här är en väldigt tragisk utveckling, för den har förändrat församlingarna inifrån. Många har förlorat sin egen identitet.

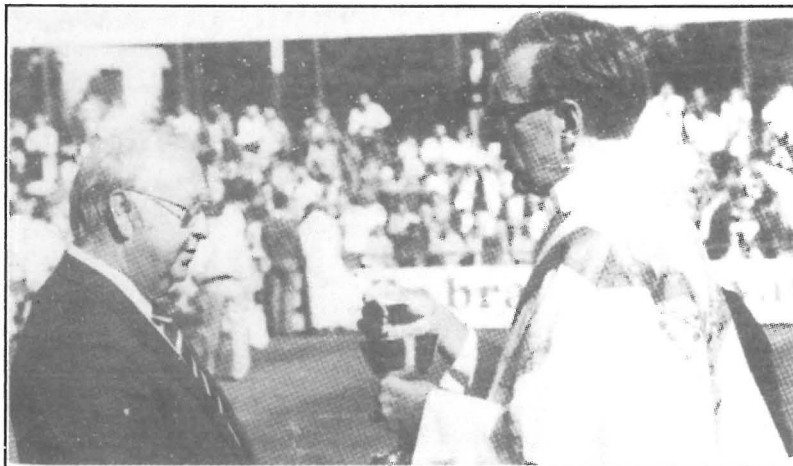
Penningsträvandena ledde alltså till studiecirklar och sedan subventioner. Församlingarna behövde subventioner för att klara av sitt barn³ och ungdomsarbete. Till sist tog man steget fullt ut och begärde att få sina kyrkliga insatser subventionerade av samhället. Idag är i princip alla församlingar subventionerade, och det är inga små summor det handlar om.

På tre fronter kom kommersialiseringstendensen att spränga alla tidigare spärrar, som man forcerade med kraft. Församlingsmedlemmarna blev inte bara världsligt vana, moderna och sekulariserade, utan en del av det övriga religiösa etablissemangen. Det är svårt att peka ut tidpunkter när det skedde, det är ju fenomen som utvecklade sig samtidigt.

När en församling blivit stor och fått mycket pengar att röra sig med och kanske byggt upp en fin kyrka, då kan den inte längre vara enkel, det vore stilbrott. Det går inte längre att gå upp med en gitarr och sjunga en sång till Herrens ära, allt måste ske i enlighet med nivån och atmosfären som växer fram med den fina utbildningen..

Så utvecklades det vigda kyrkorummet. Förut hade man en sal; Evangelii salen, Sion eller något annat okyrkligt namn. Men så plötsligt skulle alla lokaler benämnas kyrkor. Då var det inte Salem längre, det blev Pingstkyrkan. Sion blev Sionkyrkan, osv. Syskonen i församlingen accepterade att deras bönehus kallades kyrka och att man hade ett vigd kyrkorum. Därmed hade huset blivit sakralt och heligt. Många gånger är man nu mera intresserad av kyrkan, byggnaden och vad den representerar rent historiskt, arkitektoniskt, tekniskt och stämningsmässigt.

Den här utvecklingen är ett förvärldsligande. Man likbildas alltså med tidsatmosfären och övertar tidsfilosofierna som härskar. Äktheten har gått förlorad, det vigda kyrkorummet kräver andra kläder, värdighet, en annan stil och om inte det inre motsvarar det här yttre kravet, då måste man lära sig att leva i mönstret utan avvikelser.

Ö-89 var bara en akt i förråderiet och i det fortgående sveket mot väckelsekristen kristusbild och bibelsyn. Ärkebiskopen räcker sin bågare till pingstpastorn...

I kyrkan tillgodoser man yttre krav. I vardagen finns ett helt annat livsmönster. Livet har delats i två hälften: en söndagstillvaro och en vardagstillvaro. Det som gick förlorat var äktheten, och istället kom det konstlade, det teatraliska och det spelade - man spelar för varandra. Istället för uppriktighet och äkthet ser man maskerna.

Församlingens profetiska uppgift

Det finns ingenting jag är så rädd för, som den religiösa masken, storheten. Skriften säger att det som är stort i människors ögon är en styg-

gelse inför Gud. Det finns heller ingenting jag är så rädd för som pengar. Så fort jag fått pengar så har jag skickat dem vidare.

Om församlingen blir beroende av politiska och ekonomiska krafter, då förlorar den sin ärlighet och uppriktighet. Den blir lika falsk och maskstungen som världen är och måste spela med i det världsliga spelet och teatern. Då har den inget äkta ursprungligt att bjuda på, utan måste anlita publikmagneter som kan rädda kassan.

Det gäller då att ha skådespelare och artister eller göra intressanta program som håller folket, som håller ungdomen... Det gäller att engagera dem inom olika grenar av verksamheten.

En församling är baserad på personliga kontakter. Det måste existera personliga relationer mellan församlingens syskon, annars är det ingen församling, då är det en förening. En församling förutsätter nämligen syskon-

gemenskap. Dessutom säger Skriften att det är fråga om inte bara medlemskap, men att vara lem i kroppen.

Var aldrig rädd för en reduceringsprocess!

Reduceringsprocessen kan bereda lidande, men när det blir monstring och massorna kommer, då är det farligt, för mängden har alltid varit ett hinder för Gud. Gud själv säger att Han ger seger åt få likaväl som åt många. Vad är vår uppgift? Vad hade Noa för uppgift? Han kunde ju ha gått en annan väg och säkerligen ha samlat en styrka på hundratusentals människor omkring ett reformprogram. Då hade han möjligen under en kort liten tid förbättrat situationen för ett antal individer. Men hans uppgift var profetisk. Den bestod inte i att rädda ett antal individer, den bestod i att rädda arten. Med de åtta människor som överlevde skulle Gud börja på nytt.

Vår uppgift kan inte i första hand vara att rädda enskilda individer, utan att rädda identiteten. Det gäller inte att vinna massorna nu för en kort liten tid av yttre förbättringar, utan det är fråga om att rädda arten. Åtta-talet är begynnelsen, det är Guds början. Vi kan inte popularisera budskapet för att vinna massan. Himlen är föga intresserad av kvantitet och

fortsättning nästa sida

MARANATA...

fortsättning från föregående sida

massa, himlen är intresserad av kvalitet.

Alla predikanter vill ha framgång, många medlemmar, en stor kyrka, program i radio och TV. Predikanten vill vara inflytelserik inom politik, inom kommers och inom kristenheten. Men den som går in för detta, har samtidigt överlämnat sig åt en framgång som slutar i ett totalt fiasko. Framgångens kvalitet kan aldrig mätas med statistiska, numerära eller andra inomvärldsliga instrument. Därför talar också Skriften om att allt verk skall provas i eld. Då skall det uppenbaras om det är uppbyggt volymiöst, med hö och strå, eller om det är byggt med ädelmetall. Elden skall pröva vars och ens verk.

Det som har värde är det som står kvar när elden har gått fram över det. Allt annat brinner upp i förgångelsens, färfångelighetens eller köttets eld. Människan sätter hellre upp köttets eld istället för att låta sig fyllas av den helige Andes eld. Hon tänder en moteld och bygger upp av trä, hö och strå någonting som är tilltalande, duperande och imponerande. Så kommer hon in i trenden och utvecklingen som alltid leder till samma förstockelse och förhärdelse. Vi kan peka på dess historiska inflytande.

Förkyrkligheten är ett märkligt fenomen. Det har inneburit att de smorda predikanterna inte längre är populära, utan man frågar efter skolade predikanter, sångare och musiker. Det frågas inte om de är smorda och andedöpta, utan de skall vara välutbildade. Skolade predikanter med skolad förkunnsel, skolade sångare med skolad sång. Istället för lovsången kom symfonier och stråkorkestrar. Detta krävde skolade texter, skolade arrangemang, skolade ackompanjatörer och skolade kantorer för att klara de nya instrumenten.

Piporgeln installerades och gudstjänstlivet blev alltmer akademiserat och ofolkligt.

Den här processen äger först rum i atmosfären; det sker en förändring då den första kärleken går förlorad. Man ser inte storheten i frälsningen, saknar den omedelbara kontakten med Herren Jesus Kristus och upplever inte samma glädje i barnskapet som förr. Då börjar man injicera moment som är lånade från världen. I församlingen söker man förströelse och underhållning eller någonting annat som kan stimulera människorna till aktivitet inom olika områden. Hur kan förändringen ske på så kort tid?

Intresseförskjutning

För att över huvud taget fungera i bönelivet måste den kristne känna att han har motstånd; han måste känna smälekens och förföljelsens tryck. Smäleken och förföljelsen gör oss till bedjare. Om smäleken försvinner eller blir mindre och trycket minskar, om förföljelsen tonar av och vi blir accepterade och erkända, får vi ett bra arbete, en god inkomst, bättre bostad och en hel del förmåner - i samma stund som detta sker, minskar trycket och man blir väl-etablerad. Istället för att bedja: "Bevara mig

idag, Jesus", så säger man: "Tack gode Gud för att jag har det så bra. Istället för att bedja: "Käre Gud, vi ska ha möte nu, låt någon bli frälst i mötet!" ber man om något annat, för det där med själar vid korset är inte viktigt längre. Det har skett en intresseförskjutning.

Nu har man så mycket hemma att fröja sig över: möbler, tavlor, mattor, kläder. Man går till spegeln för att se om håret ligger bra, man tänker på sina kläder och på sin komfort och så säger man: "Tack Gud för allt detta". Och så går man till gudstjänsten och ber: "Tack Gud för att jag får vara med i gudstjänsten". Förr satt man och bad att Gud skulle frälsa människor och man kämpade och vändades under mötet. Nu sitter en skara förnöjda människor och hör på predikanten. De älskar den vackra sången och musiken. Allt är så fint, titta på valvet, väggarna!

Intresseförskjutningen förändrar visionen så att man ser på det närvarande och tappar det tillkommande. Det är kyrkans största fara. Den process jag här talat om, leder till att människor använder samma ord och tacksägelse, som de använde på den tid då de var glada i Gud, och inte är medvetna om den oerhörda nivåförändring som ägt rum.

Redan 1962 togs problemet med politisering och dess följder upp i den bok som Arne Imsen skrev till svar på Lewi Pethrus artiklar i Dagen.

De har kärleken kvar, men har bytt ut föremålet, som det sägs i Romarbrevets första kapitel. Istället för att dyrka och tillbedja Skaparen, har de börjat tillbe det skapade.

Det finns ingenting som är så farligt som förkyrkligheten. Det finns heller ingenting som vi så lätt blir offer för, därför att det etablerade talar till vårt förnuft och vår känsla.

Vi premieras på ett nytt sätt för våra insatser. Vi belönas för sociala och filantropiska insatser, och för att vi inte super eller rumlar. Man applåderas och beröms för sin godhet och bekränas för sin godhet och felfrihet.

Det har kommit en ny ton i förkunnseln, det finns inga klara signaler längre.

Förr, när människorna kom in i mötesatmosfären, så kunde de nästan störta samman

av den profetiska anden som genomstrålade dem. Den som inte var riktigt brinnande, kände att här måste ske en förändring. Det profetiska budet nådde rakt in i hjärtat, och mötesbesökarna kunde inte gå hem på kvällen förrän de böjt knä och talat med Herren.

Du kanske skulle behöva en fastedag eller en bönenatt för att förnya relationerna med himlen. Men nu är det en ny ton i gudstjänsterna, som säger att allt står väl till, ingenting fattas. I det främmande, religiösa kabinettet är allt oförargligt, oanstötligt, tilltalande, strömlinjeformat - ingenting väcker. Istället för att väcka människorna, så sover man dem. Människorna blir kvar i sin ogudaktighet, sitt avfall, och de känner det nästan som ett nöje eller upplever det normalt att vara på samma nivå som övriga människor i samhället och världen.

När människor, som sjunkit ned på denna nivå har fått politisk makt och mycket pengar, då blir konsekvenserna förödande. Om någon genom mångårig preparering och indoktrinering om sin duglighet och skicklighet blivit medveten om sina kvaliteter och sin kapacitet, är det självklart att hon ställer krav på samhället och på politikerna. Och så går man från församlingen ut med religiösa, kristna krav. Att tron har gått förlorad och ersätts med moralism, det upptäcker man inte. Förkyrkligheten är fruktansvärt.

Så småningom utvecklar sig kategori-klyftorna mellan generationerna. En del av pionjärgenerationen är kvar. Dessa syskon har gråtit så många år i sitt hjärta, så nu orkar de inte längre. Till och med nöden har dött bort. De orkar inte bedja som förr, de orkar inte gråta som förr, de orkar inte kämpa. De upplever att det finns ett så stort motstånd. De känner vemod när alla andra jublar, en stor sorg när alla andra är glada. Förr kunde de säga Amen till förkunnseln.

Kategori-klyvningen innebär något helt förödande för många människor. En del åker runt och försöker hitta sin ungdoms Gud. De söker i konferenser, i möten: de lyssnar på predikanterna, men hittar inte vad de längtar efter. De känner sig totalt rotlösa, de hittar inte källorna och känner inte igen tonen. Många drar hit och dit och vet inte vad de ska ta sig till. Andra tränar. De tränar i körer och musik, de tränar och uppträder. De gamla orkar inte vara med i träningen. De tränade krafterna ska sedan serva och betjäna de gamla som längtar efter liv, och tror att de kan förmedla något som dessa gamla älskar, genom att använda de gamla sångerna med nya arrangemang. De överdramatiserar sången och musiken, så att de gamla sångerna får helt ny tondrätt och innehållet drunknar.

Många längtar tillbaka till tiden då de hörde budskapen, inte tonerna, men budskapet. Den enkla sången passar inte in i detta sammanhang. Man längtar efter den tid då syskonen i församlingen tog en gitarr och sjöng till Herrens lov fastän de knappt kunde sjunga eller spela. Det var inte de fina arrangemangen man frågade efter, men om hjärtat var brinnande.

Så konstigt det blir i församlingen; inget tungotal, knappt en profetia. Ingen rejäl

fortsättning sidan 23

LARS BYGDÅS

Förfallet är över oss!

Det är något av uppror i landet. I busslaster har de kommit till Stockholm, hemmafruar, pensionärer och arbetslösa för att demonstrera sitt missnöje över alla åtstramningar och svikna löften. Särskilt allvarligt blir det ju när den förda politiken börjar få effekter hemma i det egna skafferiet.

Men vreden och indignationen riktar sig i första hand mot ett ledarskap som tillåtit att idealen eroderat så till den milda grad. Ideal om rättvis fördelning och solidaritet. Ideal som utgjort själva grunden för vårt folkhem.

En liknande mobilisering skulle också behövas inom den svenska kristenheten. En folkresning riktad mot en generation ledare som tillåtit att dyrt köpta och oersättliga väckelseideal vittrat sönder eller offrats på ekumenikens altare.

En resning mot pastorer och föreståndare som släppt in clowner, gycklare och teatern i våra bönhus. Mot ledare som stått handfallna inför importen av amerikansk healing och framgångsteologi.

Ett typexempel på denna slapphet är Dagenruppens storsatsning på Robert Schullers Äventyr med Gud. Denne reformerte präst, som i årtionden via den egna TV-stationen fört ut

idéerna om möjlighetstänkandet, att Förverkliga sig själv - Tro på Gud - och bli rik... En religiös teknik som bor nästgårds med självaste New Age. Är det verkligen det budskap svenska folket behöver just idag?

Om denne Robert Schuller skrev Torbjörn Freij 1984:

"Det han - dvs Norman Vincent Peale - smittats av i sitt tänkande är samma nygnosticism som vi finner hos Robert Schuller" (boken New Age - de nygamla lögnerna från Eden, sid 100)

Några år senare är Freij själv ute och

slirar på samma gungfly.

Och det har många gånger förvånat mig varför inte Vineyardkonferensen i Filadelfia, där Freij hade karismatisk lekstuga med grabbarna från Anaheim blivit föremål för mer uppmärksamhet. Vid en session tog den numera bortgångne Brent Rue upp en broder med erkänt stor karisma och bad för honom. Folk ur publiken skulle så gå fram till mannen, stilla sig och så meddela vilken speciell djurbild man såg ovanför hans huvud. Detta pågick i timmar, som ett starkt bevis för Andens mångfald. Allt medan publiken tjoade, tuggade tuggummi och drack Coca Cola. Det var inte bara

ett spel med den helige Ande, utan absolut så nära en spiritistiskt seans man kan komma.

Freij är numera andreredaktör på Dagen och har uppenbarligen dispens att rapportera från profetorörelser och skrattväckelser och dess emellan sända allmänt luddiga signaler rakt in i kristenheten.

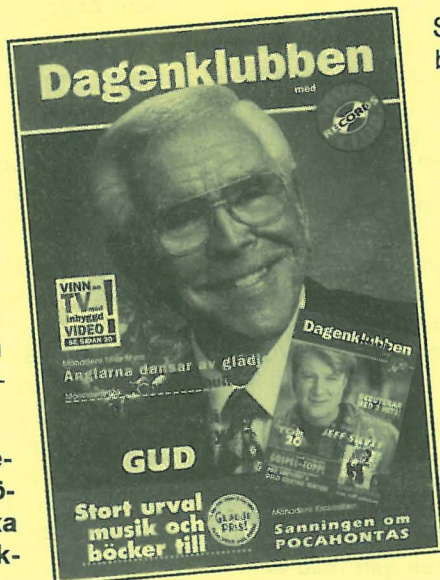
Det är bara att konstatera: förfallet är över oss. Någon har öppnat. Och förvirringen fortsätter, medan en hel predikantkår står som passiva och paralyserade åskådare.

Men vi ber om en folkresning, som upprättar korsets evangelium. En helig vrede, som gör upp med de synliga redskapen för det andliga förfallet i vårt land.

Men låt oss inte glömma att avfall och förvirring också i sig är tidens tecken: Jesus Kristus kommer snart.

Till sist inför framtiden - hur ser den barn och ungdomsgeneration ut som hämtar sina ideal och förebilder ur den skräplitteratur vi nämnt ovan. Och för övrigt tidningarna Petrus, Något för Alla, Alla Ledare, Tabasco och Zebra, Vips m fl. klatschiga organ med förvriden Guds-, människo- och världsbild. Vad har dessa upplösande mediaflöden från Dagenhuset med pingstens folk att skaffa?

Det urkristna idealet är ju tidlöst: "Du känner ifrån barndomen de heliga skrifterna".

T. B. Barratts sista hälsning

från Ullevåls Sjukhus den 27 januari 1940.

Alle mine kære pinsevenner!

Stevn frem, hold dere nær til Gud og tro på alle de sannheter som Bibelen har lært oss. Om noen faller og blir hentet hjem til herligheten, så vil nye gå frem i ildlinjen. Det er bare mitt hylster som er svakt nu, men ånden fryder sig i Herren.

Eders bror og venn

T. B. BARRATT.

ARNE IMSEN

DET LEVANDE HOPPET

DÅ MAN NU läser pastor T B Barratts avskedsord väcks många frågor. Vad var det denne hövding egentligen menade med sin korta men uppfordrande appell, som blickar mer framåt än bakåt?

Det sägs att han mot slutet av sitt liv var mycket bedrövd över utvecklingen i den församling, som hans förkunnelse fött fram. Detta djupa vemod uttryckte han på sitt säregna sätt, då han ifrågasatte om inte hans livsverk hade blivit så stort att det var tid för nytt uppbrott med ny start. Den helige Ande kom inte längre till på grund av köttlig stolthet och religiöst övermod. Han påstås till och med vid något tillfälle ha utropat från predikstolen över menighetens bristande engagemang: "Jeg alene har mere ånd en dere alle tilsammen!"

ETT SEKELSKIFTE närmar sig. Innan dess har sex decennier hunnit förflyta sedan denne apostel uttalade sina uppfordrande avskedsord.

Den stora och vackra Filadelfiakyrkan i Oslo, med alla dess sidoutrymmen och salar, som invigdes hösten 1938, finns fortfarande kvar på sin gamla adress med alla dess gamla och nya verksamhetsgrenar för evangelisation och mission.

Men dagens utbud från bokhandel, förlag och en växande mediavärld samt gudstjänst- och församlingsliv är numera så avlägset och annorlunda, så denne säregne ledare och förkunnare nu i alla avseenden är en anakronism, en fullständig omöjlighet i det tempel där han åtminstone i kyrkans entré är ständigt närvarande med sina milda anletsdrag uthuggna i brons.

Den imponerande institutionen, som växt fram ur en världsomspännande pingsttradition, saknar helt andlig kontakt med sina ursprungliga rötter samt de primitiva livsformer, som var framväxtens

fundamentala förutsättningar och omskapande konsekvenser.

PASTOR BARRATT och hela hans pionjärgeneration är döda. De lever emellertid fortfarande genom minnen från förstahandsupplevelser, en rik och genuint väckelsekristen litteratur- samt sång- och musikkatt, fastän de har gått ur tiden. Den tredje generationens pingstvännar däremot, är med de vitala veteranernas syn och uttryckssätt, död trots att de är mångkulturellt engagerade i samtidens ekumeniska kyrklighet.

Det är egentligen den starka betoningen av Jesu tillkommelse som påtagligt markerar distansen mellan generationerna. Så här initierades och fördjupades pingstväckelsens förkunnelse och fördjupades runt omkring i världen. I boken "Är Jesu återkomst förestående", skriver han:

-På den första församlingens tid talade och skrev man mycket därom, men allt eftersom tiden gick och församlingen blev förvärldsligad och gick upp i former och tomma bruk, tappade man tråden. Det har dock gått med denna som med så många andra stora sanningar, som försvunno under medeltidens mörker, den har åter blivit levande och väcker de troende i dag till helig väntan. Det ljuder nu klart och kraftigt ut över världen: "Se, jag kommer snart och har med mig min lön för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro!" (Upp. 22:12)

-På sista tiden ha flera framstående män inom de olika evangeliska lägren skrivit och talat mycket om denna händelse, även i vårt eget land; och då pingstväckelsen kom till Norge 1906, upptog den på sitt program detta ämne som ett av de viktigaste. Det finns nu tusenden över hela gamla Norge, som vänta Jesu snara ankomst.

-Denna förkunnelse har mött åtskilligt motstånd från flera håll. Men så har alltid varit fallet. Också i aposteln Petrus' dagar frågade man: "Hurgår det med löftet om Hans tillkommelse? Från den dag, då våra fäder avsomnade, har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens begynnelse. (2 Petr. 3:4)

-Petrus gör dem uppmärksamma på, att en dag är för Herren såsom tusen år och tusen år såsom en dag. Han fördröjer icke löftet men Han är långmodig, eftersom Han icke vill, att någon skall förgås, utan att alla skola vända sig till bättring.

Barratt återvände ständigt till detta övergripande ämne.

FÖRSAMLINGENS UNIKA FRAMTIDSHOPP

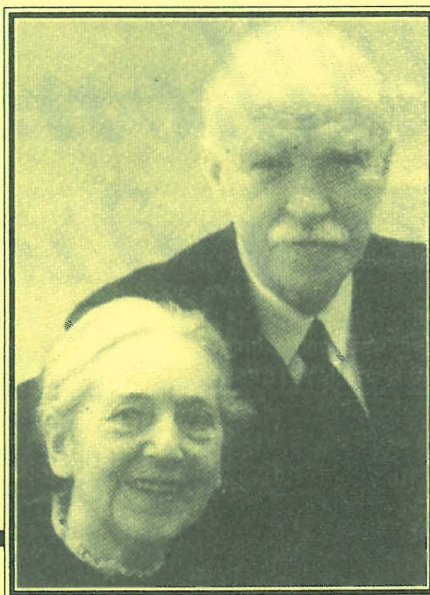
För ganska exakt sextio år sedan hade min faster gått bort i den landsplåga, TBC, som skördade så många liv. Hon var ganska ung och hade kommit till tro på Jesus Kristus. Begravningen var i sockenkyrkan och den förrättades av pastor T B Barratt. Sorgen var mycket stor, och nödringen var omskakad av den stämning som rådde.

Jag grät hejdlöst där jag stod tillsammans med mina föräldrar ute på kyrkogården, då den milde och vänsälle herden lade sin hand på mitt huvud, såg mig i ögonen och uttalade de tröstande orden: "Gråt icke, gutten min, vi skall snart mötes hemma hos Jesus allesammen!" Den hälsningen har följt mig hela livet.

"Vi ska snart ses hemma hos Jesus allesammen". Detta tröstande budskap är den kristna församlingens unika framtidshopp. Vare sig tro eller kärlek kan ersätta det. Allt tyder på att det är det förlorade hoppet som gör kristenheten tafatt, vilsen, världslig och kraftlös.

**TILL PINGSTVÄNNERNAS
SKAROR I DE MÅNGA LÄN-
DERNA ÖNSKAR JAG
SÄGA: LAT OSS AKTA
OSS FÖR ATT KOMMA
BORT IFRÅN
URKRISTENDOMENS ANDE,
TÄNKESÄTT OCH PRAXIS.**

(T. B. Barratt)

T. B. Barratt med hustrun Laura

"... tro på alle de sannheter som Bibelen har lärt oss", är hans sista hälsning från den sjuksäng där hans märkliga väckelsepräglade gudsliv i tiden avslutades i triumf.

Som ett nav från vilka alla ekrar går ut och håller ihop och ger effektivitet åt ett hjul som är i rörelse, var förkunnelsen om Jesu tillkommelse.

UNDER HELA uppväxttiden var jag genom mina föräldrars uttåg ur statens kyrka en dissenter, som genom väckelsekristen bibeltro, livsstil och verksamhet uppfattades och behandlades, som trångssynta och efterblivna sekterister med samhällsfientliga attityder. I folkskolan förblev jag under alla åren utpekad och avhånad med öknamnet "Barrattist" - ett kvalitetsmärke. Det förstod jag senare i livet, då jag allt oftare stötte ihop med förvärldsligade, väl-anpassade arvtagare utan personliga förstahandsupplevelser av pingstens Ande.

Någon värre märkning hade ännu inte uppfunnits, förrän naziststämpeln blev vanlig på landsförrädare.

Den tiden är för alltid förbi då moderna pingstvännar drabbas av sådan diskriminering och särbehandling.

Främlingskapet var en vardagslivets närvarande verklighet. Medborgarskap för oss låg därför på ett helt annat, högre och viktigare plan, vars andliga och rent fysiska verklighet, som bland annat tolkades med ord och toner av sånger och hymner som gav världsfrånvändheten motiv och outgrundliga, eviga dimensioner.

Den lilla syskonskaran kunde trosfriskt och helt ärligt sjunga "Vi är ett folk, ett friggjort folk, som nu hör Herren till", samt "Städse på Sion jag tänker". Det gav det levande hoppet innehåll och mening.

Förkunnelsen placerade det lilla kämpande folket i den himmelska värld de

rätteligen hörde hemma genom den i tiden närvarande föregångaren, Jesus Kristus.

Uppenbarelsetro, verksam genom utgivande kärlek och uppburen av det levande hoppet, synliggjorde genom Ordet och Anden den upphöjde och förhärligade försonaren, översteprästen och förlösaren. Hans ständiga närvaro och slutfrälsande tillkommelse öppnade parusins outgrundliga, oändliga och obeskrivliga, himmelska världar.

Förkunnarna förmanade, tillrättavisade, bestraffade, tröstade och uppmuntrade med kraft och övertygelse sin hjord att under denna främlingskapets tid gestalta Kristus i den vardag var och en levde ut sitt jordiska liv bland förlorade människor utan frälsande tro och evigt hopp.

SÅ VAR DET FRÅN BEGYNNELSEN I DEN PRIMITIVA FÖRSAMLINGEN!

DEN SANNA ENHETEN

Med stor kraft och inspiration förkunnade pastor Barratt den momentana helgelsen, lika punktuell som pånyttfödelse och andedop. Pingstväckelsen var den andeutgjutelse som förberedde och påskyndade Jesu tillkommelse och var föregångare till den världsväckelse som skulle följa efter brudens uppräckelse till frälsning för de oräkneliga skaror som i sin avfällighet lämnats kvar till den antikristliga förföljelsens martyrium. För detta blev han naturligtvis motsagd.

Han förblev emellertid trogen sin bibelsyn, och svek aldrig sina metodistiskt präglade ideal. Atmosfären, klimatet och miljön bestämdes helt och hållet av det inflytande den profetiska förkunnelsen om Jesu tillkommelse hade.

UPPGÖRELSEN MED den moderna ekumenikens fader, svenske ärkebiskopen Nathan Söderblom som tilldelats fredspriset, var mycket angelägen, och

fortfarande principiellt av stor betydelse. Ärkebiskopens vackra fredstal i universitetsaulan, elegant framfört av en stor och världsberömd kyrkofurste, beundrades och applåderades av en fredstörstande mänsklighet.

Pingstpastorn och eldsjelen i Filadelfia, lät sig inte tystas av opinionstrycket och det kyrkliga fredsbudskapet. Han visste bättre, och förkunnade med profetisk glöd och frimodighet:

-En sak är jag dock fullt övertygad om, och det är, att huru mycket man än kommer tillsammans och dryftar frågan i kyrkliga kretsar och håller ekumeniska råd och konferenser, så kan detta visserligen taga sig ganska bra ut inför världen, men i verkligheten förbli de gamla samfunden, som de varit förr, vad deras tro, lära och förkunnelse beträffar. Den allians, man söker, är icke av en sådan art, att man är villig att förändra de stora dogmatiska frågorna, så att man i verkligheten blir ett i Kristus, med "en Herre, en tro och ett dop". Även om man kan vara enig i den första punkten, så strider man allt framgent om den andra - och icke minst om den tredje.

-Den verkliga enheten kommer att uppnås, när hjärtana äro helt böjda för sanningen och man icke längre låter binda sig av människors lärdom utan på varje punkt sätter Guds ord främst. Det kan ju visserligen uppstå oklarhet i ensstaka frågor, som icke äro av evighetsviktig betydelse, men i realiteten vill man samlas kring Jesu kors och Hans försoning och låta sig ledas av Hans Helige Ande. Sådan är också den väckelse, som, utan att låta hindra sig, går fram över jorden i dag och som bereder ett folk för de stora förändringar, som världen går till mötes.

Den kyrkokristne fredskämpen konfronterades med väckelsekristet framtidsperspektiv. Dessa motpoler i skandinaviskt fromhetsliv var och förblir oförenliga mot-satser så länge rāmärkena inte förflyttas eller görs osynliga genom sekularisering och synkretism. Historiens egen gång har med kraft bekräftat pingstpastorns världs-bild.

DEN TREDJE generationens pingst-de-formatörer har nu för gott tagit kommandot. Preparerade med kyrklig teologi och katolsk mystik kanalisera de ut sina "djupheter", mjukt och charmfullt, berusade av det skökovin de skålat i tillsammans med sina visa och insiktsfulla lärofäder från skilda traditioner; kontrasterad av förströelse från det moderna nöjeslivets många trender. Ordkonstnärer eller talangfulla idoler med en annan Kristus, ett annat evangelium och en annan ande.

SÅ VAR DET ICKE FRÅN BEGYNNELSEN I DEN PRIMITIVA FÖRSAMLINGEN!

Jesu tillkommelse är nära

Den tid vi lever i nu är en svår tid. Det är den laodiceiska tiden då man i kyrkliga kretsar säger: *"Jag är rik, mig fattas intet"*. Så vet man inte att man är ömkansvärd, fattig, blind och naken.

Man har stora kyrkor, präktiga katedraler, högtidliga ritualer, präster med mycket hög utbildning, klädda i olika slags prästskrudar. Men många av dem är världsliga och känner inte till livet i Gud.

De flesta av dem som gör det, är inte öppna för den helige Andes eld. Det finns tillräckligt med organisationer. Sådana som inte har något som helst stöd i Nya Testamentet. Man är mycket upptagen med filantropiskt arbete och sociala reformer, men det finns lite utrymme för brinnande kristendom och den Ande, som rådde i den första kristna församlingen.

Reser man sig upp emot allt detta, för att inte nämna den moderna teologin inom kyrka, då blir man ofta föraktad och förföljd. Men den som vill följa sanningen, måste vara förberedd på det. Här gäller det en stor och härlig kamp på liv och död. Jesus säger: *"Jag kommer snart; håll fast det du har, så att ingen tager din krona. Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer lämna det; och jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ned från himmelen, från min Gud, så ock mitt eget nya namn. Den som har öra, han höre, vad Anden säger till församlingarna."* (Upp. 3:11-13)

Det är en sak som förvånar mig mer än något annat. Det är att allvarliga kristna kan

stå kvar i samfund, som inte vill gå helt ut på Herrens Ord; samfund som ändå motarbetar den helige Ande. Det är präster, pastorer, predikanter och evangelister som Gud har gett en mäktig kallelse. Men de ha inte vågat ta upp korset och bära smäleken och gå helt ut på Herrens löften.

Följden har varit den att många av dem har sjunkit; både i sin ande och sina förväntningar, och ha blivit såsom andliga isberg. Deras inflytande verkar avkylande och vilseledande på tusentals uppriktiga själar. Sannerligen, vi lever i en förfärlig tid. Nu gäller det att man inte låter sig bindas av människor och människomeningar, utan ger Guds Ord rätt, även om man förlorar sin välavlönade ställning och mister sitt anseende och blir hånad av världen. Det gör ingenting, bara inte Kristi välbehag förloras. Är han med i vår ande, fyller hans kärlek oss.

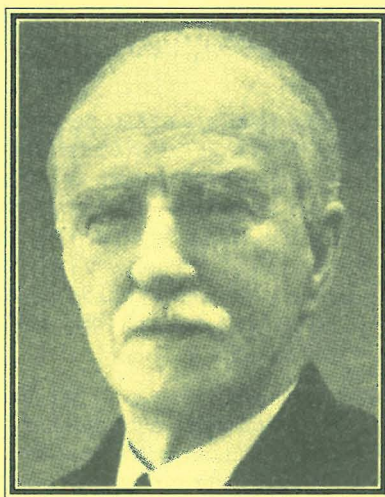
Driver han oss med sin Ande, då tål vi en dust med världen och Satan. Då förmår vi allt i Kristus, som gör oss starka, och vi ska i allt bli mer än övervinnare.

"Frukta icke. Jag är den förste och den siste och den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden och dödsriket." (Upp. 1:18)

Alla tidens tecken tyder på att denne Jesus står för dörren och snart kommer att uppenbaras för att hämta de sina. Är du redo att möta honom?

Må Herren helga sitt folk och bereda oss alla för sin tillkommelse.

Ur T B Barrats Minneutgave nr 2, I sildig-regnets dager, förlaget Filadelfia, Oslo 1949
(Översättning Stina Fridolfsson)

T. B. BARRAT

väckelsepredikan, inget ordentligt eftermöte. De gamla vännerna upplever samma sak som bruden i Höga Visan, som är ute och söker efter brudgummen. Hon möter Jerusalems döttrar och frågar: Har ni sett honom, som min själ har kär? Och så blir hon slagen för sina dumheter: "Vad är väl din vän förmer än vår?" Hon går vidare och frågar väktarna: "Har ni sett honom, som mitt hjärta har kär?" Och hon får slag också av väktarna. Jerusalems döttrar är de religiösa, som inte förstår någonting. De älskar religionen, men känner inte brudgummen. Väktarna är förkunnarna, som har gjort uppgiften att vara väktare till ett yrka, som funktionär. De fullgör formellt sina uppgifter, men känner inte brudgummen. Bruden söker och söker och blir alltmer ensam - men då kommer han!

Grundproblemet med kategoriklyftorna ligger inte på det ekonomiska planet, utan det andliga. Den enda makt som kan återställa och förena till en god relation mellan generationerna, är den helige Ande. För att detta skall kunna ske, måste det bli en total kapitulation. Man tvingas överge sin kyrklighet, formalism, legalism, sakramentalism och klerikalism, allt detta som ger uttryck för ting som hindrar människorna att få kontakt med Gud.

Det måste bli slut på prästvalde, övertro på nådamedel, symboler, ordinationer, osv. Kategoriklyftorna vidgas för varje dag. När människan har nått ålderns höst är hon helt utfrusen ur den gemenskap hon föddes in i. Församlingens representanter kommer på högtidsdagen med en blomma och när man är sjuk. De har ingen aning om vad andlig gemenskap är för något, men de måste göra sin plikt.

Allt som hindrar eller hämmar oss i vår vilja och strävan i att inte bara söka Jesus, utan leva tillsammans med honom, måste totalt rensas ut. Fly ifrån politiseringen! Fly ifrån kommersialiseringen! Fly ifrån kyrkligandet! Så fort människorna fått ett vigd kyrkorum, som blivit kyrka och man har pastorer istället för bröder och systrar, då har redan distanser markerats. Vi har inga kategorier som består i titlar, ordinationer eller klädedräkt. Den enda rangordningen är den Gud har förordnat i församlingen, och den enda myndighet vi känner är den smörjelse gud ger.

I församlingen finns det inga övermänniskor. En broder har Gud gjort till apostel, en annan till evangelist. I församlingen är ingen störst, gammal eller ung, utan där är vi alla bröder och systrar. Där finns inga barnbarn eller adoptivbarn, utan vi är födda in i gemenskapen. Vi är inte föreningsmedlemmar, utan syskon som lever tillsammans. Vi bevarar och försvarar varandra som syskon och fostrar varandra som syskon. Den enda rangordning vi erkänner, är att Gud har i församlingen satt ämbeten, och han har gjort sina tjänare skickliga till att utföra hans tjänarvärv.

Jag hoppas att innan Herren tar mig hem få se församlingen som en kropp, kanaliserande det som icke är av denna världen, men som har sin upprinnelse i Honom och överförs till oss genom Ordet och den helige Ande.

Den unga Maranata-väckelsen!

AV CHRISTIAN OSCARSSON, HULTSFRED

Detta fanns en dag att läsa på Internet, i den kristna databasen Crossnet under "Dialog med Dagen". Ett gripande vittnesbörd, som MR:s läsare här får del av.

I slutet på 60-talet och början på 70-talet när jag bodde i Örebro gjorde jag starka andliga upplevelser i Maranata. Under förbön från Kåre Mörkestöl talade jag första gången i tungor. Maranata hade en stark utåtriktad verksamhet som jag deltog i.

Jag gjorde upplevelser som för alltid harpunerade mig vid denna rörelse.

Jag erkänner att jag var litet feg, som lät döpa mig hos pingstvännerna i stället. Jag trodde att livet som akademiker skulle bli något lättare om jag tillhörde Pingst och inte Maranata.

Samtidigt var jag mycket intresserad av politik och engagerad i KDS. Jag stod som femte namn på deras ungdomslista vid riksdagsvalet 1968. Jag var även ordförande i Kristna Demokratiska Studenföreningen. Jag blev så arg på Maranata att de inte ville bli KDS:are att jag nästan ville slå dem.

I Maranataförsamlingen fanns en ung tjej Rangwi Ljung (nu Marcelind), som blev väldigt arg på Arne Imsen och lämnade Maranata. Hon har nu blivit ett betydande namn i Kd. Utvecklats? Själv lärde jag mig så småningom att KDS inte var det främsta uttrycksmedlet för en levande kristen.

Jag älskade Maranatas sånger och gör så alltjämt. En av dem lyssnade jag till i eftermiddags O, rena mitt hjärta (Text och musik: Arne Imsen)

O, rena mitt hjärta, min Jesus jag ber. Ja, två mig helt ren i ditt blod. Kom fräls mig från synder som ännu du ser, och sänk dem i Golgata flod.

Om rening jag ropar, o Frälsare kär, i djupaste nöd hjärtat ber. Jag vet att jag oren och ovärdig är, Men syndaren frälsning du ger.

Förkrossad jag sjunker vid kors-trädet ner, Och ser där det rena Guds Lamm, Ditt ljus strålar fram och din död liv mig ger, Du bar ju min synd och min skam.

O, nåd utan gränser det ingen förstår. Ej människoord räcker till Att tolka vad syndaren uppleva får. Försona och hela Gud vill.

Det största av under på Golgata skett. Där Sonen vårt offerlamm blev. Ett evigt förbund av Gud själv är berett. Vårt skuldbrev på korset Han rev.

Så frigjord och salig jag fortsätter hem. Där synd aldrig mera mig när. För evigt jag där då skall sjunga med dem. Som hemma förlossade står.

En av de sånger jag älskar allra mest och som fört mig i närmare kontakt med Gud än mycket annat.

Finns det inte plats för den som skrivit en sådan sång i Pingst eller i tidningen Dagen?

Undrar pingstvännen och Dagenombudet,

Christian Oscarsson
Hultsfred .

Musik på människans villkor

AV LARZ GUSTAFSSON

-Finns det kristna ANTROPOSOFER?

Frågeställningen synes mig vara fullt berättigad. "Antropos" betyder "människa".

Om man har en teologi som istället för att sätta GUD i centrum sätter MÄNNISKAN i centrum blir man - vare sig man vet om det eller ej - ANTROPOSOF.

Profeten Jerry Potter sade nyligen vid ett besök i Sverige: "Vi använder Gud."

DÄR tror jag att han har kommit åt själva kardinalpunkten och pudelns kärna.

I Trons Värld nr 18/96 läser vi om en grupp unga kristna musiker. De uttalar sig bl a så här:

-Vår vision är att få ungdomar att tillbe och lovsjunga Gud i en musikform och stil de själva tycker om och kan relatera till.

Det viktiga blir alltså musiken och att ungdomarna tycker om den. Plötsligt är det inte TILLBEDJAN som är det viktiga.

Jesus blir medlet för församlandet istället för att vara målet.

Vem är det då som står i centrum? Gud eller människan?

Vidare säger de unga bröderna följande:

-Någon får vision för techno, andra för hip-hop, en del för hårdrock och vissa för härlig melodifestival-lovsång.

Så skall det vara! Något för alla. Folkkyrkan öppnar sin famn (eller skall vi säga sitt sköte?) för denna världens manipulatoriska och spekulativa krafter. Allt sker på människans villkor: Det måste passa OSS. Vi måste känna oss hemma. Men tänk om GUD inte känner sig hemma? Tänk om han KRÄKS!!

-Vi har också sett att det är många tonåringar som inte gillar den traditionella lovsången. Den har blivit långtråkig och tilltalar dem helt enkelt inte. Det måste fin-

nas något extra.

Så låt oss alltså skapa en ny musikstil (läs: apa efter världen) och TVINGA Gud att välsigna den!

Man undrar: Vad hände med försakelsemomentet och korsbärandet i Jesu efterföljd?

Nu får man ett intryck av att det är Jesus som skall följa människan. Jag tror emellertid inte att Han ställer upp på de villkoren.

Sedan undrar man: Varifrån får dessa vänner alla sina visioner? Om det finns himmelska visioner finns det givetvis också motsatsen. Antikrists ande (laglöshetens, oordningens ande) är ju verksam. Satan är en expert på att kopiera, pervertera och förskapa sig till en ljusets ängel.

-Det blir roligare, härligare och lättare att lova Herren när man tycker om musiken, hävdar de tre trallande bröderna.

ETT GUDS ORD kommer till mig: "...älska väl lust mer än Gud..."

Njutnings" kristendomen" firar nya triumfer på den radikala väckelsekristendomens bekostnad. Allt skall vara roligt, njutbart.

En sådan "kristendom" kan aldrig överleva dessa yttersta dagars eskatologiska acceleration då trycket hårdnar och kampen intensifieras. Polariseringen tilltar och det är bara i MÖRKRET som alla katter är grå (men vad skall VI DÄR att göra?)

Allt som kan skakas skall skakas, och enligt Daniel 11:32 är det endast de som känner sin Gud som kan hålla ut till slutet.

De som vandrar som fiender till Kristi kors och sätter MÄNNISKANS njutningsbehov i centrum har ingen framtid i den levande Gudens fria församling.

AV LARS BYGDÅS

C-ROCK

-Eftersom kristna rockare kopierar sina världsliga motsvarigheter måste de hävda att världens rockmusik inte är demonisk.

Det säger f.d. rockstjärnan Jeff Godwin i sin bok "Vad är det för fel med kristen rock?"

Jeff citerar rockens äldre megastjärnor som menar att demoniska krafter inspirerat och kontrollerat rockmusiken sen begynnelsen.

-Häxkraft och New Age är nu grundläggande del av samtida kristen musik. Genom att efterapa sina världsliga motsvarigheter har de kristna rockmusiker-na följt samma livsfarliga stig direkt till Satans ytterdörr.

Det här har Jeff Godwin velat säga dig länge. Boken kom ut redan 1990 men finns ännu inte utgiven på svenska! Jeff Godwin beskriver sig som en f.d. slav till rockmusiken. För 13 år sedan blev han fullständigt förvandlad genom mötet med Jesus Kristus och gick omedelbart in i en kallelse att resa runt och informera om ondskan bakom rockmusiken. Framför allt den "kristna" rocken.

-Genom att försöka använda Satans smuts till Guds ära har de kristna rockarna ställt sig vidöppna för ett trask av andliga inbillningar.

Jeff Godwin har gett ut tre böcker i sin kamp för att avslöja det bedrägliga i den kristna rockindustrin.

-Kristen rock vid Satans ytterdörr!

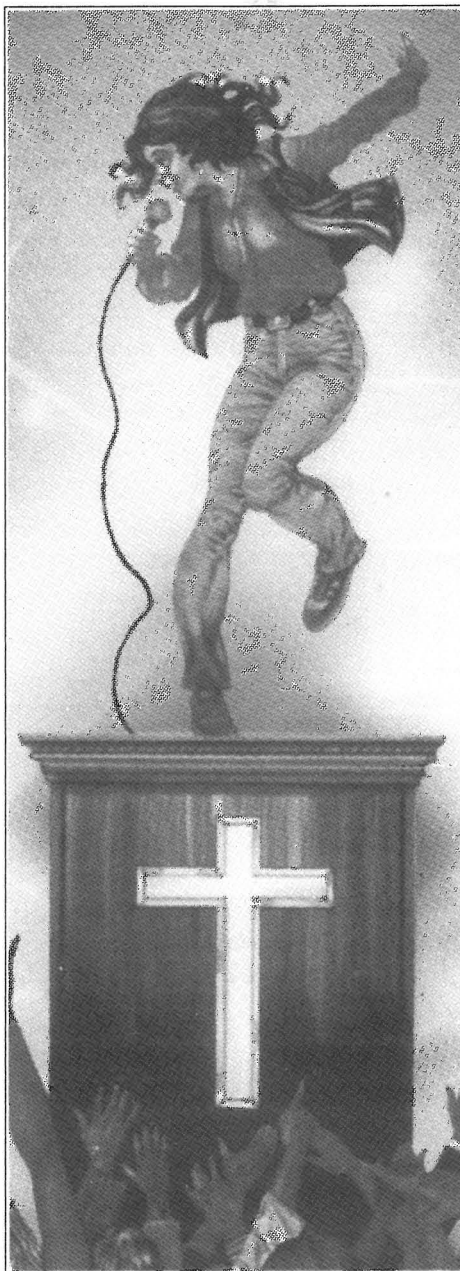

Bild och citat ur boken "Whats wrong with christian Rock", av Jeff Goodwin

Attityderna förändras. För tjugo år sedan var det otänkbart, men idag tågar trollkarlar, hårdrockare och clowner rakt in i församlingarnas verksamhet. Målgruppen är givetvis barn och ungdom.

LB

-Varför knäar kyrkan?

AV HANS WIRGÅRD

Kanske för att man tänker lika materiellt som överallt annars. Oroas för pengar, pratar pengar, det som kan suga kraften ur vem som helst. Kyrkan knäar under otron och materialismens tyngd.

Kanske skulle man gå ner riktigt på knä och rannsaka hjärtat. Pengar har inget verkligt "barmhärtighetsflöde" idag. I sig är de ett ständigt bekymmer, men rätt fördelade ger de glädje och kraft åt kyrkans arbete. Någon sa:

"Stackars de penningstinna, som i sin förträfflighet och sitt "trogna" arbete i kyrkan bara ser till att kakförrådet inte tryter".

Kanske skulle kyrkan (Kyrka = ekklesia = församlingen = de kristna) lyfta sig upp ur det mörka hålet av kraftlöshet, om man såg lite till sin nästa - även i sin egen församling.

Machokraften (den andliga termen: stark i köttet) försvagar kyrkan. Trenden: Inte se, inte höra, inte förstå, kanske nått sitt BOTTENLÄGE när man önskar bort pastorer, som har ambitionen lyfta kyrkan litet högre än föreningstanken, få bort anseende till person, penningprat, m.m. och predikar det som inte alltid "kliar i öronen", talar om barmhärtighet och Kristi ord:

"Var inte rädd" - våga se din broder, lyssna och ta kontakt.

Visst är det lättare att acceptera fixarna, de som gör sig duktigt oumbärliga. Macho-köttbullskraft.

-Dessa som intar andliga positioner, trots att de saknar andliga förtecken: Kärlek, öppenhet, mod och omvårdnad. Mäniskor utanför kyrkan önskar se helighet, inte velighet. Men oftast möter de på kyrkans jippon, iarm och konstigheter, som man har nog av ändå.

Mestadels söker kristna, uttråkade av långliga tiders upprepningar, något häftigt. Man frågar sig var omvändelsen bör starta.

Karisma Centers första bok ute

Vad står Karisma Center för? Det har vi frågat i två artiklar i MidnattsRopet under året som gått. Karisma Center svarar delvis själva på frågan genom sin första bok på förlaget Karisma Media, *"Kan man tjäna pengar och tjäna Gud!?"* - en bok om ekonomi i Bibelns ljus."

AV LARS BYGDÅS

Författare är tvillingbröderna Jan-Gunnar och Per-Olof Eurell. Den ene bankdirektör i SE-banken, den andre verkställande direktör på Beckers Industrifärg. Boken handlar alltså om pengar. Ibland stora pengar. Hur man tjänar och förvaltar dem. Nej, det handlar inte om din och min enkla vardag, utan om företags ekonomi, nationalekonomi och kristna i historien som lyckats i affärer.

En kapitelrubrik lyder: Sju nycklar till framgång i affärslivet. Och så det ofrånkomliga och direkt avslöjande avsnittet: Väckelse ger välstånd.

Visserligen innehåller boken flera goda och bibliska exempel på kristet förvalterskap och kristen affärsetik. Men detta skymms onekligen av exempel ur brödernas glamourösa liv!

Sommaren 1994 var Jan-Gunnar med hela sin familj till Kalifornien och deltog i Full Gospel Business Men's världskonferens i Anaheim.

Samtliga bodde och åt sina måltider under sju dygn på hotell. Vid utcheckningen visade det sig att räkningen var: 0 dollar. "Halleluja", ropade Jan-Gunnar, "Gud har gjort ett under..." Och hela familjen kunde

obekymrat resa vidare till Hawaii...

Någon hade betalat hotellräkningen i Anaheim och Eurell kopplar detta till att han efter ett offertal av Oral Roberts offrat sju dollar under ett frukostmöte.

Boken prisas enligt uppgift av Dagens Industri och klipparen finansmannen Anders Wall. Frågan är hur den tas emot av en generation som med näbbar och klor söker ett jobb vilket som helst för att klara livhanken. Evangelium 1996 handlar väldigt mycket om trovärdighet. Trovärdighet och solidaritet. inte minst med de som har det sämst ställt i vårt samhälle. Och Gud har väl aldrig menat att Hans församling ska bestå av en samling små uppblåsta och självgodare direktörer?

"Halleluja, Hawaii"

I avsnittet Väckelse ger välstånd, drar bröderna Eurell ut de globala konsekvenserna av hög levnadsstandard som en frukt av väckelse. En mycket vanskelig ekvation och kanske till och med bibelstridig.

Visst har vi sett hur hela nationer rest sig som en följd av en gudomlig väckelse. Men församlingen är framför allt en samlingsplats och en gemenskap för pilgrimer. Gäster och främlingar här på jorden.

Av dem ser man ytterst litet i boken Kan man tjäna pengar och tjäna Gud.

Boken ger däremot en mycket dålig smak av det framgangsteologiska konceptet. Om det ska vi återkomma i nästa nummer i ett studium om Den nya gnosticismen. Om övertro och den kommande övermänniskan.

YTTRANDERFRIHET...

fortsättning från sidan 3

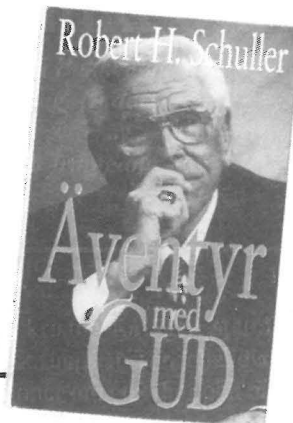
syftade på det enorma intresset för de förlag som distribuerar övernaturliga upplevelser. Allt från spådom till böcker om försäljningsteknik med hjälp av New Age.

Men flärden tog givetvis också sitt. Ni vet den där genren med underhållning och såpoperor av olika slag. Lill-Babs slog publikrekord och fick berätta om sina memoarer flera gånger per dag.

Mycket nedslående, direkt bedräglig var

Äventyr med Gud

Inför julen - och framför allt på årets bokmässasatsar Dagenhuset på Robert Schuller. En av de verkliga veteranerna när det gäller att lansera det mycket tvivelaktiga möjlighetstänkandet. Äventyr med Gud är framför allt ett äventyr i det rika och omätligt religiösa Amerika.

"HEM-HEALING"

"Första gången någonsin", säger världsevangelisten Morris Cerullo om den nya "hem-healingen" han skickat ut över världen.

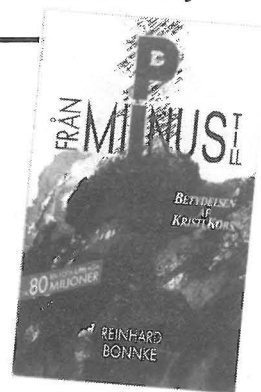
Med erbjudandet följer en böneduk. Man returnerar duken PLUS EN OBEGRÄNSAD SUMMA PENGAR och får så tillbaka duken i brevlådan igen och då är den genast klar att användas.

Men frågan är om det inte står mer om pengar och själva betalningsförfarandet i det digra utskicket än om Guds helande kraft.

Evangelisation via posten

Nu är det Sveriges tur. För 21 miljoner skall 4,2 miljoner svenska hushåll nås av evangelium genom en liten skrift författad av världsevangelisten Reinhard Bonnke.

Det blir ju enkel och lättvindig evangelisation för vår svenska kristenhet, som ju har så mycket annat att syssla med.

...men Bakker har tänkt om

En av 80-talets mest kända TV-evangelister i USA, Jim Bakker släpptes nyligen efter ett långvarigt fängelsestraff för förskingring. Under fängelsetiden studerade Bakker på nytt Bibeln:

-Jag fann inte alls några positiva ord om rikedom och framgång ... jag tidigare hade förkunnat.

de kristna förlagens insats i Göteborg. Här rör sig tiotusentals människor med intresse för ordet och kulturen, förutom då människor i mediabranschen från hela världen - alltså ett ypperligt tillfälle att nå ut med evangelium i vida kretsar. Men vad ser man? Jo, exempelvis Dagen-huset satsade nästan enbart på dollargurun Robert Schullers bok "Äventyr med Gud". Schuller har ju i alla år fört fram ett mycket ifrågasatt sk positivt budskap.

Livets Ords monter dominerades av en jätteaffisch av Ulf Ekman. Här satsade man på Benny Hinn... En glassig och fullkomligt steril monter. Man hade lika gärna

kunnat sälja tvål...

De övriga kristna förlagen ställde ut grälla historiska uppslagsverk eller dyrbara färgproduktioner om t ex djur och natur.

Ingenting om trons kamp eller människans situation i den yttersta tiden.

Då var det faktiskt bredare utbud och livligare på Katolska Kyrkans förlag. Det var också med katolikerna som vi hade de intressantaste meningsutbytena. Och det var ju just en av anledningarna till att vi fanns på bokmässan i Göteborg: Herren har anförtrott oss ett uppvaknandets och frälsningens budskap, som gäller alla människor.

AV ARNE BJÖRKMAN

I den elfte artikeln om de nyandliga rörelserna behandlar vi Adolf Hitlers ockulta intresse.

ADOLF HITLER och ockultismen

Del I

Det fanns endast en människa som Adolf Hitler helt och fullt erkände hade haft något inflytande på hans liv och tänkande: tonsättaren Richard Wagner.

-För mig är Wagner något gudalikt och hans musik är min religion, förklarade Hitler. Jag går på hans konserter som andra går i kyrkan.

Påverkad av Wagner var Hitler intresserad av mystik och ockultism. Och han företog sig inte någonting utan att först rådfråga sina astrologer.

På samma gång föraktade Hitler kristendomen och den kristna moralsynen. Han var en dåtida New Age-människa.

Under 1930-talet reste den svenske frilansjournalisten Agne Hamrin runt i Tyskland. Han var närvarande då den gamle rikspresidenten Hindenburg begravdes i Tannenberg den sjunde augusti 1934. I den mycket högtidliga begravningsakten deltog fältmarskalkar och generaler, politiska pampar och andra länders officiella representanter. Minnestelet hölls av Adolf Hitler, som sedan januari året före var tysk rikskansler.

För den nazistiske rikskanslern och hans regering var det vid den här tiden viktigt

att visa omvärlden att Tyskland trots allt var en kulturnation, som vilade på kristen grund. Ändå tvekade inte Adolf Hitler att avslöja vilken hednisk religiös åskådning han hade innerst inne. Avslutningsvis sträckte Hitler ut högra handen mot den döde i sin kista i en teatralisk gest och utbrast:

-Und nun, grosser Feldherr - geh in den Valhall. (Och nu, store fältherre - far till Valhall.)

Som bekant är Valhall platsen där den hedniska asaguden Oden - eller Wotan, som tyskarna säger - hälsar de i strid fallna kämparna välkomna till dagliga fester och dryckeslag.

Adolf Hitler var inte ateist. Han var hedning och föraktade kristendomen och den kristna moralsynen. Hitler menade, att kristendomen är en lära, som bara passar för krypande och underdåniga trälar.

Hitler var också intresserad av ockultism och astrologi. Den tyske historikern J Fest påpekar att Hitler inte företog sig någonting utan att först rådfråga sina astrologer.

En annan svensk skribent, som gjorde besök i Tyskland före krigsutbrottet 1939, var Sven Stolpe. I ett sammanhang summerade han sina intryck på följande sätt:

-I Tyskland blir ett folk fört vilse genom en påverkan, så demoniskt målmedveten att den inte finner sin like i världshistorien. En helt ny generation fostras, ja, drillas till ett primitivt rashat och en lika pri-

mitiv soldatromantik.

SÅ DEMONISKT MÅLMEDVETEN, skrev författaren. Då Stolpe valde de orden menade han att det som skedde i Hitler-Tyskland var ett verk av onda makter. Kanske insåg Sven Stolpe tydligare än andra skribenter vid den här tiden att nazismen till sin karaktär var både politisk och ockult. Det är ingen stor överdrift att påstå att den tyska nazismen var en dåtida New Age-rörelse.

Den amerikanske författaren Texe Marrs gör i sin bok "Satans plan för världsherravälde" en kommentar om den tyske ledarens nyandliga engagemang:

-Det finns överväldigande bevis för att Adolf Hitler var speciellt utvald av Satan för sitt hemska uppdrag. - - -

-Det är ett faktum att Hitler var starkt involverad i det ockulta, en satanist som utförde sina mordiska aktiviteter på order nedifrån.

EUROPEISKA UNIONEN

1890 grundades "Alldeutscher Verband" (Alltyska förbundet). I och med detta blomstrade det på nytt upp en gammal ondskefull rasistisk nationalism i Tyskland. Det alltyska förbundet menade att "rasrena germaner" var den europeiska civilisationens upphovsmän. Därför var de också ansvariga för utvecklingen i Europa - och sedan i hela världen. Detta var en åsikt som blivit populär i Tyskland genom tonsättaren Richard Wagners svärson

Houston Stewart Chamberlain, 1855-1927, en brittisk-tysk författare. Det intressanta är att Chamberlain var ockultist, precis som sin svärfar Wagner.

Målet för den tyska nationalismen var att samla alla länder, som kunde betraktas som tyska, till en stor union. Från det här utvidgade stortyska riket avsåg de sk pangermanska att styra världen. Detta var en idé, som Adolf Hitler kom att strida för. Som korpral och dekorerad krigshjälte i det första världskriget och som Führer och fältherre i det andra.

Redan under 1800-talet fanns det alltså starka röster, som menade att Tyskland inte var "rasrent".

Rasister och nationalisterna ville att det nya stortyska riket skulle styras av en Führer (ledare), som genom någon "mystisk intuition" borde upplysa sin nation om dess behov. En som gärna lyssnade till de här tongångarna var kejsaren Vilhelm II, 1859-1941. Kejsaren, som tvingades abdikera efter det tyska nederlaget i det första världskriget, höll gärna offentliga tal om att Tyskland måste få en plats i solen. Lika

ofta skröt han över landets "pansrade näve" och "glänsande brynja". Vilhelm såg till att krigsmakten rustades upp och därpå dröjde det inte länge innan världskriget var ett faktum.

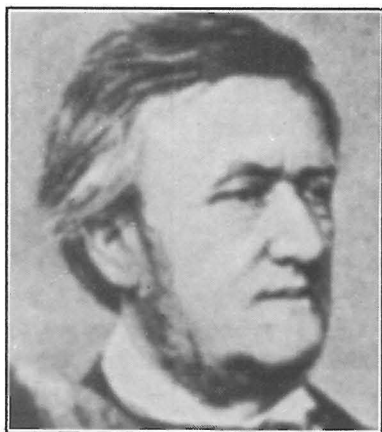
Freden 1918 gjorde slut på fyra års blodbad på västfronten. Tyskland gjordes medansvarigt för krigsutbrottet. Nederlaget och kapitulationen lämnade efter sig ett "bitterhetens arv" i den sårade nationen. Dessutom storinflation, rekordhög arbetslöshet och mängder av andra sociala problem.

År 1932 röstade 43% av tyskarna på det nationalsocialistiska partiet och dess ledare Adolf Hitler. Efter tre år vid makten hade Hitler och hans ministrar avskaffat det mesta av arbetslösheten i Tyskland. Nu blev Hitler omåttligt populär och stöddes av de flesta. Liksom kejsar Vilhelm drömde Adolf Hitler om att Stortyskland skulle bli en verklighet. Inom sig upplevde han att "ödet" skulle göra honom till ledare för det nya alltyska riket. Han var ett av "mak-

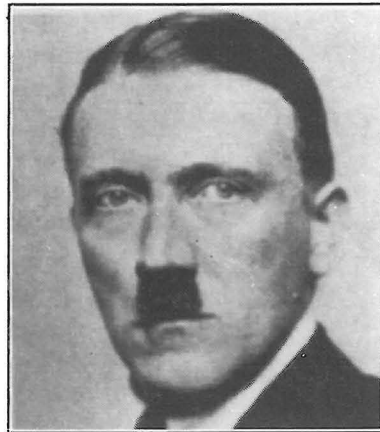
terna" utvalt redskap, menade han. Och ödets gudinnor skulle inte svika honom.

DEMONISK FÖRFATTARE

Det var kompositören Richard Wagner och hans svärson Chamberlain som kom att påverka utvecklingen i Tyskland. Chamberlain, son till en brittisk amiral, upplevde tidigt en stark dragning till Tyskland och den tyska kulturen. Med tiden blev han tysk medborgare och landets främste moderna filosof. Han blev också ett redskap för mörkrets makter. Som sådan skrev han många böcker på tyska. En hel del av dem påverkade kejsar Vilhelm och lite senare

Richard Wagner var inte bara den stora förebilden för Hitler utan också läromästaren vars ideologi han övertog.

Krigshjälten, ockultisten och mystikern Adolf Hitler 1919, då han inträdde i tyska arbetarpartiet, föregångaren till det nationalsocialistiska partiet.

den ännu okände Adolf Hitler och många andra tyskar och österrikare. Med tiden angav flera ledande nazister Chamberlain som Tredje rikets grundare. Och Adolf Hitler menade att Chamberlain var en stor profet.

Den amerikanske historikern och journalisten William L. Shirer beskriver Chamberlain i sin stora bokserie "Det tredje rikets uppgång och fall":

-Han hade en benägenhet att se demoner vilka efter vad han själv säger drev honom att studera nya ämnesområden och att fortsätta sitt ofantliga författarskap. Den ena andesynden efter den andra fick honom att kasta sig från zoologi till botanik, därefter till konst, musik, filosofi, biografi och slutligen historia.

-När han på våren 1896 var på väg hem från en resa i Italien ansattes han så häftigt av en demon att han steg av tåget i Gardone och låste in sig på sitt hotellrum under åtta dagar. Utan att bry sig om ett arbete om musik, som han hade planerat,

skrev han där feberaktigt på en biologisk uppsats tills han kom fram till den kärna, som skulle ligga till grund för hans senare arbeten: ras och historia.

KRISTUSGESTALTEN

Eftersom Chamberlain var påverkad och driven av demoniska väsen, skrev han sina böcker i en sorts ockult trans. Han var en dåtida New Age-författare. Och han skrev och skrev! Om Wagner, Goethe, Kant och om kristendomen och rasfrågorna. Och han påverkade mängder av människor med sina böcker.

En av de böcker som fick störst inflytande var "Grundlagen des Neunzehnten Jahrhunderts" (1800-talets grundlagar). Det var ett tjockt verk på tolvhundra sidor. Chamberlain skrev boken på nitton månader. Den kom ut 1899 och väckte stor uppmärksamhet.

Chamberlain skrev om de båda "rena" raserna, judarna och germanerna. Han framhöll att endast germanerna var värdiga att ta del av arvet från äldre tider. Den

grekiska filosofin och konsten och den romerska lagstiftningen - och KRISTUSGESTALTEN tillhörde det germanska herrefolket. (I vår tids New Age-rörelse talar man också om Kristusgestalten och menar liksom Chamberlain en annan Kristus.)

Den ockulte Chamberlain menade att Kristusgestalten var viktig. På samma gång försökte han bevisa att Jesus inte var jude. Jesus var arier, menade han. Inte på grund av sitt blod utan tack vare sin moraliska och religiösa lära, som skilde sig från den judiska religionen.

Till de mest entusiastiska läsarna av 1800-talets grundlagar hörde kejsar Vilhelm. Han skrev i ett brev till Chamberlain:

-Det var Gud som sände er bok till det tyska folket.

Längre fram beklagade Adolf Hitler i sin bok *Min kamp* att Chamberlains teorier inte hade tillämpats mera allmänt under det andra riket.

fortsättning nästa sida

Chamberlain var alltså en stor filosof i Tyskland. Och han hade fått mycket ockult och rasistisk undervisning av sin svärfar, tonsättaren Richard Wagner.

DEN HELIGA GRAAL

Det fanns egentligen endast en människa som Adolf Hitler helt och fullt erkände hade haft något inflytande på hans liv och tänkande. Det var författaren och tonsättaren Richard Wagner, 1813-1883.

Hitler älskade Wagners musik alltifrån den stund han som skolpojke hörde inledningsorden till tonsättarens opera Lohengrin.

-För mig är Wagner något gudalikt och hans musik är min religion, förklarade Hitler för en journalist på 30-talet. Jag går på hans konserter som andra går i kyrkan.

Adolf Hitler försummade aldrig Wagner-festspelen i Bayreuth. Och han påstod att han sett Mästersångarna och Götterdämmerung över hundra gånger.

Wagner var en av högromantikens ledande gestalter. Innehållet i sina operor hade han till stor del hämtat ur den germaniska och keltiska mytologin och från medeltida sagor. Till hans viktigaste verk räknas Tannhäuser, Lohengrin, Tristan och Isolde, Parsifal och Nibelungens ring. I flera av operorna finns inte endast en yttre dramatisk handling, utan även ett inre ockult budskap, som är dolt för den vanlige operabesökaren. Och det är "vägen till den heliga Graal".

Enligt legenden är "den heliga Graal" den kalk, som användes då Jesus instiftade nattvarden. Och som - enligt en källa - Josef av Arimatea senare samlade upp Jesu blod i. Efter Jesu uppståndelse behöll Josef bågaren, "den heliga Graal", vilken därefter vandrade omkring under århundradenas lopp. Naturligtvis är detta en legend. Troligen en gnostisk religiös saga.

Gnosticismen är en beteckning för en avfällig kristen lära, som uppstod vid östra Medelhavet vid tiden strax efter Jesu död. Gnostikernas mål var att lära känna Gud genom ockult kunskap. De menade att en människa kunde nå upp till en sådan högre kunskap och visdom genom ritualer och ockulta uppenbarelser. Med tiden blandades gnosticismen med grekisk filosofi, egyptisk alkemi, judisk talmystik och babylonisk astrologi, m.m.

"Sökandet efter den heliga Graal" är en viktig ockult lärosats. Det är detsamma som att genom meditation och andra andliga övningar tillägna sig ett högre medvetande, så att man kan skåda in i det för-

dolda. Graal-mystiken är naturligtvis någonting mycket mer. Det är detsamma som att få evigt liv, enligt ockultisterna, dvs en ersättning för frälsningen i Jesus Kristus. Vissa delar av Gustaf Frödings diktning, som innehåller Graal-motivet visar på detta.

"Gral är allt varandets hopp och hugsvalan, Gral är juvelen med underligt sken, siad är Gral av Sibyllan och Valan, Gral är de vises sten." (Sagan om Gral)

Här visar sökaren Gustaf Fröding att Graal och de vises sten egentligen är samma sak. Graal och de vises sten har två betydelser, en yttre och en inre.

De vises sten var ett ämne, som alkemisterna förr i tiden sökte, eftersom det ansågs kunna förvandla vanliga metaller till guld. Det kallades också livselexiret, då det antogs kunna bota sjukdomar - och ge evigt liv.

Richard Wagners operor Lohengrin och Parsifal innehåller det gnostiska Graal-motivet. Men för att kunna tillägna sig den inre ockulta undervisningen måste man lära sig läsa den "dolda skriften".

Genom sina operor ville Wagner visa (ockult mogna!) människor hur de genom en inre resa i själsdjupet kunde utbilda hos sig ett översinnligt medvetande. Och Adolf Hitler sade ofta:

-Vilken glädje har inte alla Wagners verk berett mig!

Vad menade Hitler? Troligt att han uppnått ockult medvetande genom Wagners verk. Enligt historikern William L Shirer påstod Hitler att man först måste lära känna Wagner för att kunna förstå nazismen.

Richard Wagner påverkade Adolf Hitler och Heinrich Himmler och hela nazistpartiet genom sin germaniska mystik. Själv hade Wagner blivit påverkad av den tyske filosofen Nietzsche och hans verk Antikrist. Därför skrev Wagner även filosofiska och politiska skrifter och gav ut en antisemitisk tidning, som syftade till att skapa en "rasen" germansk stat. Under hela sitt liv studerade Hitler Wagners ideologi och följde hans exempel.

-Jag är djupt förtrogen med Wagners mentala läggning, sade Hitler. I alla mitt livs skeenden vänder jag mig till honom.

I hög grad fängslades Adolf Hitler av Wagners syn på ras, politik, konst och religion. Och Wagner och hans svärson Chamberlain ville införa en germansk religion med en arisk Jesus-gestalt.

Det ville Hitler också.

Och den ariske Jesus-gestalten skulle vara han själv!

fortsättning i nästa nummer

"Min åsikt"

Såg i Dagen 1/10, att nämnda tidning bojkottar annonser från Maranata. För någon tid sedan hade någon lagt Maranatas tidning MidnattsRopet (nr.3) i min brevlåda.

Det var något av det bästa jag läst på flera år. Med omfattande dokumentation visar man på den väckelsekristna vägen ifråga om bl. a. teater, underhållning och idrott. Någon gång är tonläget kanske något uppskruvat, så blir det lätt i stridens hetta. Men på ett övertygande sätt visar man, att den väckelsekristna linjen håller.

Önskar att alla Dagens läsare finge ta del av detta. Jag tackar Gud för Maranata och önskar dem Guds rikaste välsignelse.

INGEMAR BLOMBERG

Ovanstående skickades som insändare till "Min Åsikt" i tidningen Dagen, men uppenbarligen plattade inte denna åsikt där.

Broder Blomberg har sänt brev, och bifogade denna insändare, som våra trogna läsare bör få del av. Vi tackar vår broder och Gud för dessa uppmuntrande rader, och känner oss styrkta i kampen!

Red.

MIDNATTSROPET

BOX 201 34 161 02 BROMMA
TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39
E-Mailadress:

Maranata.Stockholm@Crossnet.se
ANSVARIG UTGIVARE Arne Imsen

I REDAKTIONEN

Stina Fridolfsson, Lars Bygdås, Ulla Näsholm, Arne Björkman

TRYCK: BMC-tryck, Bromma
Mikael Eliasson, Emanuel Johansson, Paulus Eliasson

Sändes frött!

Meddela redaktionen namn och adress.

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5

Bällsta Media Center.

Meddela om adressändring sker genom skriftligt meddelande till redaktionen.

Bidragsproblematiken

I Magazinet (nr 40/-96) läser vi en märklig - men också talande - rubrik:

"Staten vill ändra på pingstförsamlingar". Underrubriken lyder: "Höstar att dra in bidragen till ungdomsverksamheten".

Det är civildepartementet som har "synpunkter på pingströrelsens sätt att bedriva verksamheten".

Man menar nämligen att "pingstförsamlingarna är odemokratiska i ledarskapet". Varför? Jo, församlingarna har "för få ungdomar och kvinnor i församlingsledningen".

Detta visar med all önskvärd tydlighet att myndigheternas målsättning med statsbidragen inte bara är att muta utan också att manipulera och utöva makt över församlingarna.

Det visar också hur farligt det är för Guds församling att åka på bidragskarusellen. När församlingen en gång hamnat i ett beroendeförhållande är det väl fritt fram för myndighetsmanipulatorerna att utöva valde. Onkel Tumskruv kan öka trycket.

Resultatet blir - som i det här fallet - att man samlas till krismöte för ungdomar och pastorer inom pingströrelsen.

Hade man aldrig accepterat statsbidragen från början hade detta krismöte som hölls i Järfälla pingstförsamling aldrig behövt hållas! Bibeln säger att det går oss väl om vi lyssnar till profeterna. Redan för flera decennier sedan varnade broder Arne Imsen för statsbidragen.

I Umeå har pingstvännerna varit förutseende (?) nog att utse inte mindre än två kvinnliga äldste "broder". Det kan vi läsa om i Dagen den 1 november. Det är i utpostgruppen i Sävar, som dessa skall fungera.

Men vad säger Guds Ord? Vi läser i 1 Tim 2:12: "Däremot kan jag ICKE tillställa en kvinna att själv uppträda såsom lärare; EJ HELLER ATT RÅDA ÖVER SIN MAN; fastmer må hon leva i stillhet". Vi vet också att mannen är kvinnans huvud och inte tvärtom. Detta är inte populärt, men det är bibliskt. Statsbidrag och kvinnliga äldste är som Akans silver och Sauls får och fäkreatur: det bringar oordning och blir en öppning i muren genom vilken de fördärvbringande rävarna kan

ta sig in.

FINNS DET dessutom i församlingarna statsbidragstörstande pastorer med en veritabel rävfarm bakom varje öra så är ju de små livet i "gott" sällskap.

De kristna i Bulgarien och Sudan

Det institutionaliserade förtrycket av och terrorn mot de kristna i Bulgarien och Sudan ökar. Vi kan läsa om detta i den kristna pressen, bl a i Martyrernas Röst.

Den islamska diktaturen i Sudan far våldsamt fram mot både namnkristna och pånyttfödda kristna. Man våldtar, plundrar, tvingar in pojkar i koranskolor under hot, torterar och mördar.

Bulgariens ambassadör i Sverige har sagt att hon undrar varför det är nödvändigt för de kristna att lagra kristen litteratur i sina hem. Själv undrar jag varför Sverige skall ha en bulgarisk - och en sudanesisk - ambassad.

En sund statsminister - vilket Göran Persson, som besöker diktaturen Kina inte tycks vara - skulle kasta ut dem och stänga ambassaderna i protest.

En dag skall getterna skiljas från fåren! Då kommer vare sig kommunister eller muslimer undan.

Larz Gustafsson

Samhället inför 2000-talet

Televisionen satsar på ett stort programprojekt inför övergången till år 2000. Av den anledningen besökte Olle Häger, historiker och redaktör på TV2, Arne Imsen för att filma en intervju om vårt samhälle och vår framtid.

-Anser du att Sverige är ett folkhem idag? Var en av Hägers frågor.

-Knappast, svarade Imsen, och det beror i stor utsträckning på att folkrorelserna retirerat. De har blivit alltmer beroende av den de skulle kritisera. De har samtidigt förlorat mycket av sin kraft och sina ideal. Det är en stor katastrof, sa Arne Imsen.

Lars Bygdås

Mötesrapport från Norrland

Den 110-åriga baptistförsamlingen Betania i Timrå utanför Sundsvall, med Karl Erik Bylund som föreståndare, har inga statliga eller kommunala subventioner. Ett ovanligt ställningstagande i våra dagar, men man vill vara fri och lyda Guds ord.

Vaktmästaren i församlingen, Lennart Andersson, boende i kapellet, lyssnar ofta på Radio Maranata i Stockholm då han besöker huvudstaden. Det är också Lennart som är eldsjälens bakom de närradiosändingar församlingen medverkar i och som går ut i Sundsvallsområdet. Sändaren är stark och åtskilligt flera än sundsvallsborna berörs då programmen kan höras 7-8 mil från stan.

Elsie Nilsson, som mötte Jesu kallelse till frälsning när hon besökte sin syster (under-tecknad) på Bällsta Missionscenter, Maranataförsamlingen i Stockholm, är också med i Betania. Det finns alltså två skäl, eller kanske bättre sagt, två band till Maranataförsamlingen i Stockholm från Betaniaförsamlingen. Därför inbjöds maranatavittnen till möten i kapellet.

Andra helgen i november deltog Folke Jacobsson, Stina Fridolfsson och Ulla Näs-holm i Betanias möten. Även i närradion gavs tillfälle att medverka med sång och vittnesbörd.

Sångarevangelisten Inga-Lisa Wikström, Örnköldsvik, har sina rötter i Maranata. För många år sedan döptes tillsammans med Stina Fridolfsson i Maranatagruppens lokal i Skellefteå. Hon har också besökt Betania i Timrå, och helt överraskande kom hon in Radio Trons Frihet direktsändning via telefonen - ett glatt möte mellan maranatavittnen, som Lennart förmedlade från sin plats bakom spakarna i kontrollrummet.

Mötena var allvarliga, med förmaning till ståndaktighet och att inte dra sig undan. Det som förkunnades togs emot med glädje i öppna hjärta. Folke predikade med kraft och allvar på söndag förmiddagen ur Upp. 13, en predikan som senare gick över närradion.

Det var mycket givande att samtala och umgås med dessa våra nya syskon. De tog emot maranatasyskonen med stor värme och generositet. Det var också runt kaffebordet mellan mötena frågor ställdes, tankar utbyttes och man fick lära känna varandra på ett mera personligt plan. Det finns skäl att tro på flera tillfällen att träffas och samarbeta. Maranataropet ljuder genom alla läger och tillsammans får vi vänta Jesus och proklamera hans ankomst.

ULLA NÄSHOLM

En försmak av evigheten!

Jag tänkte på vad Petrus sa: "Silver och guld har vi inte men det vi har det ger vi dig. Hälsa och liv, som inte kan köpas för pengar. Det är inte vilket liv som helst utan livet med Gud. Det livet som har ett kärleksförhållande som egentligen alla människor längtar efter, då människan är skapad till att leva i kärlek och gemenskap med livets Herre.

Hur når du då fram till livet och kärleken? Jo, genom Jesus Kristus som gjorde det möjligt att just du, du som känner dig utanför allting kan komma in i detta under.

Just nu är du död, känner dig sån, undrar varför lever jag? Men du lever ju inte, du är levande död. Därför frågar du varför lever jag, du har inget liv. Det är först när du ser att någon har öppnat porten till livet för dig som du kan gå genom

porten till livet. Det är Jesus som har berett den vägen just för dig. När han dog på korset tog han all världens synd på sig, alltså är du inräknad. Tänk, dina synder var där för att just du skulle få liv. Men du måste tro detta och i tro ta emot detta i ditt hjärta. Har du svårt att förstå det läs Johannes evangelium i bibeln.

Om du läser som det står där så serveras överflödslivet för dig, kanalen mellan dig och Gud upprättas genom Jesus, du behöver aldrig mer fråga dig: "varför lever jag", därför när du tar in Jesus i ditt hjärta går

du från döden till livet

Hela ditt liv får innehåll och du vill bara

ha mer av Guds kärlek i ditt liv och inte bara det, du vill inte ha detta för dig själv. Du vill att andra ska få detta fantastiska som egentligen är det mest naturliga för människan att leva med sin skapare och Herre. Men Guds fiende djävulen har i alla tider lurat människor att leva ett dött liv, det förstår man när man mött en försmak av

evigheten. Du känner själv

i ditt hjärta att Jesus och livet han har, det är det enda för dig.

BARBRO SCHRÖDER

Vilken väg väljer du?

Ordet FRÄLST har blivit ett relativt begrepp idag, ett slagord som kan användas i alla sammanhang.

Respekt och vördnad för ordets betydelse har för människorna inte längre något värde eller trovärdighet.

Frälst eller räddad blir man genom att tro på sig själv, förverkliga sig själv eller genom goda gärningar. Utbuden är många och vägen är bred, var och en är sin egen Gud.

Denna trolöshet och lättfärdighet har tagit sitt fäste långt in i kyrkorna idag. Syndanöd och omvändelse och rop till Herren Jesus om frälsning och nåd, är föräldrade begrepp och ej nödvändiga idag. Alla blir Guds barn idag, nåden och kärleken är ju så stor.

ASTRID DORESJÖ

Tanken på att gå förlorad och Helvetet är för länge sedan utsuddat. Idag blir alla räddade. Denna förkunnelse och tro är så långt borta ifrån Guds ord och den Heliga skrift så avståndet där emellan är omätbart.

Guds Ord säger: *-Den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den.*

Jesus säger i Matt. 10:38:

Den som icke tager sitt kors på sig och efterföljer mig, han är mig icke värdig.

-Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig. Ty vad människan sar, det skall hon också skörda. Den som sår i sitt köttets åker han skall av köttet skörda förgängelse, men den

som sår i Andens åker, han skall av Anden skörda evigt liv. Gal. 6:7-8.

En skrämmande tanke: Har Gud tagit bort sin ljusstake från vårt land idag? Eftersom all uppriktig bön, gudsfruktan och nöd för själs frälsning är utbytt mot skådespel, drama, musikal, ungdomskvällar, pensionärsträffar, kafékvällar, dans och idrott och all annan smörja som endast leder till att människan kommer i fullständigt mörker och avfaller från Gud. Från den allsmäktige Gud som har köpt oss med sitt dyra blod.

Bibeln talar om två kvinnor (Bruden och skökan), likaså två vägar. Vägen som leder till evigt liv, och vägen som leder till evig död och skilsmässa från Gud.

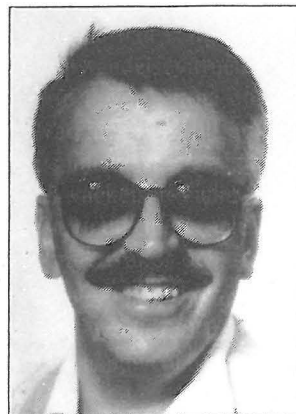
Även två barn talas det om. Guds barn och djävulens barn.

Vilken väg väljer du? Vakna medan nådens timme ännu finns kvar.

Maranataropet ljuder: Jesus kommer och hämtar sin brud. Är du redo?

GUDS FÖRSAMLING *i nytestamentligt ljus*

BIBELSTUDIUM AV ÅKE MÖLLESJÖ, GÖTEBORG

Frid, kära syskon i Herren!

Sänder ett bibelstudium som jag länge känt att jag bör dela med mig till Midnattsropets läsare. Herren är trofast och mäktig idag som aldrig förr. Halleluja! Snart kommer Han igen och hämtar sin församling hem till staden med de fasta grundvalarna. Kära vänner! Kämpa, bed och vaka! Maranata-hälsningar!

Hans rike är riket som tar över när alla världsriken störtas i grus och spillror...

Förebilder i Gamla Testamentet

2 Mos 19:3-6, 2 Mos 24:82, Mos 25:8-9.

-Och de skola göra åt mig en helgedom för att jag må bo mitt ibland dem. Tabernaklet och alla dess tillbehör skolen I göra alldeles efter den mönsterbild som jag visar dig.

Det nya egendomsfolket

Israel var ett utvalt folk, ett egendomsfolk, en frälsad skara. Räddad från fördärvaren genom blodet, frälsad från farao genom Röda havet. Ökenförsamlingen var ett mirakel, ett Guds verk, utkallad. 2 Mos 12.

Men förstökelse drabbade Israel på grund av otro. Rom 11:25, Matt. 21:43.

Församlingen är det nya egendomsfolket. Såsom Israel, det gamla förbundsfolket kallades ut ur Egypten, så är församlingen ett utvalt folk, en utkallad skara från alla folk och stammar. Den är kallad ut ur världen till att vara ett heligt prästerskap, ett uppenbarelsetält i tidens öken - utvald till att bära trons fackla fram genom världens mörker och förkunna Herrens väldiga gärningar till dess att Han kommer. Joh. 15:19, 1 Petr 2:9.

-Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval där hörnstenen är Kristus själv. Ef 2:19-20.

Grunden och byggnaden

-Så säger och jag dig att du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skola icke bli va henne övermäktiga. Matt. 16:18.

-Ty en annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, nämligen Jesus Kristus. 1 Kor 3:11.

-Och kommen till honom, den levande stenen ... och laten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus. 1 Petr 2:4-5.

Kristus är grunden och församlingen är huset. I Kristus står alla skapelsens grundvalar fasta. Han är grundstenen och slutstenen. Hans rike är stenriket som tar över när alla världsriken störtas i grus och spillror. På denna klippa reser sig en annan byggnad, ett byggnadsverk som inga tider eller stormar kan förstöra. Hedningarna larmar och riken vacklar, men denna byggnad vacklar inte. "Ty Gud bor därinne".

Detta är Kristi hemlighet, som Paulus hade fått en speciell uppenbarelse om och som Petrus redan tidigare anat. Och det var denna uppenbarelse som församlingen skulle vara bärare av. Att Jesus var den levande Gudens son, himmelens svar på mänsklighetens frälsningsfrågor. Genom denna uppenbarelse skulle den levande Gudens församling vara levande och livgivande - andelivets källåder i tiden.

-Dödsrikets portar skola icke bli va henne övermäktiga, sade Jesus och fortsatte att tala om sin förestående bortgång. Han visste var striden skulle stå och vad den skulle komma att kosta. Men nu var han själv redo att gå genom dödsrikets portar för att bryta dess bommar och föra fångar ut i frihet.

Församlingens Herre är uppstånden från de döda. Har du sett honom?

Han är uppståndelsen och livet, och där han vandrar fram får allting liv. De första kristna var uppståndelsevittnen, och de drog frimodigt ut i en fientlig värld för att vittna om sin Mästare. Men "dödsrikets portar" var inte sena till att anfalla. Man dödade Jakob och Stefanus, men en ängel räddade Petrus och Herren frälste Paulus och väckelsen gick vidare under bedrövelse och nöd och ångest, under hugg och slag, under fångenskap och upprorslarm, under vakor och svält.

Men i renhet, i kunskap, i tålmod och godhet, i helig Ande, i oskrymtad kärlek med sanningens ord, med kraft från Gud med rättfärdighetens vapen både i högra handen och i vänstra, så segrade sanningen!

Icke genom vapen och våld, icke genom skådespeleri och glans, utan genom tro och tålmod under lidande och fastor i förlitande på Herrens löfte och i vissheten om att den dag skall komma när alla knän skall böjas och alla tungor skall bekänna, Gud Fadern till ära, att Jesus Kristus är Herre i evigheternas evigheter.

MARANATA! Du vår Herre kom! Amen.

*"Av helig
längtan
hjärtat slår,
JESUS jag
till mötes
går."*

Psalmtexten handlar om brödsbrytelsen eller nattvarden, som den också kallas.

Välsignelsens bågare ger oss frälsta del av Kristi blod, och brödet som vi bryter ger oss del av Kristi kropp. Man ska vara andligt pånyttfödd och frälst och överlåten till Herren Jesus för att ta del av Herrens bord. Brödsbrytelsen symboliserar nämligen Herrens överlåtelse till oss som hör honom till - och vår överlåtelse till honom. Det är en helig gudstjänst, där vi påminner oss själva och andevärlden om det försonings- och frälsningsverk, som Jesus Kristus utförde på förbannelsens kors på Golgata, då han i sin kropp tog all vår synd på sig. I första Korinterbrevet 11 läser vi: Ty varje gång ni äter detta bröd och dricker av bågaren förkunnar ni Herrens död, tills han kommer.

På Sinai upprättade Gud ett förbund med Israels folk. Det förbundet bekräftades med blodet av ett offerdjur. Genom Jesu död på korset upprättades ett nytt förbund mellan Gud och människorna. Det bekräftades med Jesu eget blod. Då Jesus instiftade brödsbrytelsen under påskmåltiden på den första dagen i det osyrade brödets högtid, var det natt och mörkrets makter härskade i Jerusalem. Dagen efter skulle Jesus fängslas för att sedan dömas till döden och avrättas på ett kors. Under måltiden tog Jesus brödet och uttalade den sedvanliga tacksägelsen: Lovad vare du, Herre, vår Gud, världens konung, som låter bröd framgå ur jorden. Sedan bröt han brödet i stycken, gav åt de tolv lärjungarna och sade: Tag detta. Detta är min kropp.

Därpå tog han bågaren med vin efter måltiden och uttalade tacksägelsen: Lovad vare du, Herre, vår Gud, världens konung, som har skapat vinträdets frukt. Så gav han välsignelsens bågare åt lärjungarna och de drack alla ur den. Jesus sade: Detta är mitt blod, förbundsblodet, som

Den heliga BRÖDS- BRYTEL- SEN

AV ARNE BJÖRKMAN

skall utgjas för många.

Brödsbrytelsen är en helig sammankomst. Därför skall vi frälsta med helighet nalkas Herrens bord.

Brödsbrytelsen är ingenting att leka med, nonchalera eller utföra på ett rutinmässigt sätt. Och den är absolut ingenting för ofrälsta att ta del i. Det förstod de första kristna. De var väl medvetna om att välsignelsens bågare kunde bli förbannelsens bågare, om de trädde fram till Herrens bord på ett felaktigt sätt och med synd och orenhet i sina hjärtan. De förstod att de först måste rena sig, be Herren om förlåtelse för synder och felsteg och söka upprättelse.

Under den första kristna tiden ägde endast pånyttfödda kristna tillträde till brödsbrytelsen. En av kyrkofäderna, Justinus Martyren, ca 100-165, framhöll på det bestämdaste:

-Ingen annan får åtnjuta nattvarden än den, som är tvungen i pånyttfödelsens bad till syndernas förlåtelse och alltså lever som Kristus befallt.

Då de frälsta samlades för att bryta brödet, stod en diakon på en upphöjd plats, så att alla kunde se honom. Med tydlig och skarp röst utropade han:

-Det heliga är endast för de heliga.

Sedan påminde diakonen de troende om

*"Min själ
skall se och
smaka här
Hur ljuvlig
du, o Herre
är." (Hedborn)*

att de som kunde anklaga sig själva för något felaktigt de gjort eller gick omkring med oförlätta synder inte skulle delta i brödsbrytelsen. Därefter tillfogade han:

-Eftersom jag omöjligt kan känna till era gärningar, ålägger jag öppet var och en att inträngande pröva sig själv. Om någon är uppfylld av missunningsamhet, hat, vrede eller högmod, eller har orenat sig med svordom, skamliga ord eller onda lustar, så må han inte träda fram, förrän han blivit renad från synden.

En av fornkyrkans mest inflytelserika teologer, Origenes, ca 185-254,

varnade också för ett ovärdigt nattvardsfirande. Han hänvisade till vad aposteln Paulus markerat i första Korinterbrevet 11: Ty den som äter och dricker utan att besinna, att det är Herrens kropp, han äter och dricker en dom över sig själv. Det är därför, som många av er är svaga och sjuka och rätt många är avsomnade. Om vi gjorde till en regel att pröva oss själva, skulle vi inte straffas på det sättet.

Apostlarna, de apostoliska fäderna och kyrkofäderna framhöll alltså att ett nonchalant nattvardsfirande kunde få tragiska följder. Det fanns även kyrkofäder, som varnade den som ledde brödsbrytelsen:

-Den predikant som inte avvisar en som är befäddad med uppenbar synd, utan låter denne beröra det heliga, besudlar själv Herrens bord.

Johannes Chrysostomos, ca 345-407, en välkänd predikant i Antiokia, skrev till diakonerna i församlingen:

-Ingen som inte är en avgjord kristen, får delta i nattvardsfirandet. Ingen som likt Judas har ett orent hjärta, får anamma brödet, på det att han inte må få utstå samma lidande som denne.

Med djup och helig längtan i sina hjärtan gick de första kristna till brödsbrytelsen.

Nog har vi mycket att lära av de första kristna.

DET SISTA BREVET...?

AV TERRY CAMSEY

(Ur Stridsropet, publiceras med tillstånd.)

Detta brev är inte bara ett skakande väckelsebudskap till Armén från en gammal frälsningsofficer. Varje församling löper samma risk till förflackning och utplåning. Ett skärande midnattsrop till alla! Red.

Till Divisionschefen
Divisionshögkvarteret

Käre major!

Angående vår kår

Med stor sorg skriver jag detta brev för att informera dig om att vår kår har upphört och att byggnaden har försålts till Sällskapet Det Nya Livet. Det är svårt att tro att vi, som flyttade in i nya lokaler så sent som för fyra år sedan, har tvingats till detta steg, och att den trosfriska sången och musiken har tystnat för gott.

Vi hade en gång en stor kår här, ja, faktiskt var det så att när Armén var ny i stan bad vi under en månad med 90 personer för frälsning. Det var på den tiden när Armén mötte motstånd och öppet förföljdes på gatorna. Så småningom upphörde dock förföljelserna och motståndet och därmed också, på något sätt, vår egen upplevelse av att det vi höll på med var riktigt angeläget. I takt med att vi blev likgiltiga för människor blev också uppdraget att se till att människor verkligen blev frälsta, likgiltigt för oss. Jag ser detta som huvudanledningen till vår tillbakagång. Till slut blev det för svårt för oss att bekämpa en fiende, som inte ville slå tillbaka. Och ändå har fienden vunnit, eftersom vår kår i dag är död!

Vi blev också offer för våra egna framgångar. De första salvationisterna kom direkt från gatan. När de blev frälsta lämnade de sitt tidigare liv, och började leva ett nytt liv, ett segerrikt liv i Jesus Kristus.

Fortfarande kunde de dock relatera till sina tidigare kamrater, som såg den fantastiska förvandlingen i deras liv. Dagens salvationister har, genom ett nyktert och strävsamt liv, förvandlats till en stabil medelklass. Detta har inneburit att vi alltmer kommit att avlägsna oss från dem som Gud en gång uppreste oss för att nå! Ett annat problem med detta kulturbyte har varit att vi blivit bekväma, något som ytterligare påskyndade vår död. Det har nämligen aldrig varit bekvämt att vara en Jesu Kristi krigare.

Vi kunde klart se detta när vi flyttade in i vår nya lokal. Den var stor och ljus, och vi älskade att fira gudstjänst i den. Men bara det! Ingenting annat, som kunde "förstöra" eller "fläcka ned" den.

Jag hoppas att du inte har något emot att jag något tittar tillbaka på vår stolta historia. Hur fin musikkåren var och hur vackert det lät när sångarna sjöng de gamla, härliga armésångerna! Folk som kom till våra möten brukade säga hur mycket dom tyckte om just detta! Folk, ja! Jag undrar om jag brydde mig om dem tillräckligt när jag förberedde mina möten? Kanske utmanade jag dem inte tillräckligt när det gällde behovet av att bli frälst. Att lämna sitt gamla liv. Och kanske undervisade jag inte tillräckligt tydligt om den kraft som ligger i lovsången. Det finns en förlösande frigörelse i den lovsång, som framförs i ande och sanning. Och jag tror att vi alla hade behövt mer av denna lovsång-

ens och lovprisningens kraft för att förhindra det som nu skett! Och om bara lovsången framförs i ande och sanning spelar det ingen roll hur den framförs.

När jag tittar tillbaka upptäcker jag att vår kår dött en långsam och smärtsam död, och att vissa delar av kåren dog långt före andra delar. Bibelstudier var det första, som försvann. Vi

hade helt enkelt inte tid med det. Det var så mycket "gott" som väntade på att bli gjort. Vi behövde öva, och second-handförsäljningen krävde också sitt. Till slut tvingade utvecklingen fram en total uppdelning av det evangeliska och det sociala arbetet. Jag hade inte tid med båda delarna, och jag kom alltmer att bli någon sorts VD för vårt gemenskapscenter.

Affärsverksamheten och omsorgen om ekonomin trängde ut bibelstudiet, och hur skulle vi egentligen kunna vittna om och tillbe en Gud som vi nästan inte kände, eftersom vi aldrig studerade hans ord?

Nästa sak att dö var bönemötet. Ja, i själva verket dog den nog inte genast, utan den mera förvandlades till en samtalsgrupp. Vi kände ju att gemenskapen var så viktig och utan samtal ingen gemenskap. Så ville vi ju också växa! Kårtillväxt är ju så viktigt. Men vi ville växa på vårt sätt och inte på Guds! Vi hörde och läste om alla stora kårer, och i tron att allt som var stort och mäktigt representerade tillväxt, satte vi upp våra mål och inte Guds! Men eftersom vi varken bad eller läste Bibeln regelbundet kunde vi ju heller inte veta att vi var på fel väg. Om vi bara hade låtit Gud sköta växten så skulle vi i dag ha varit en blomstrande gren på vinstocken.

Och nu är kåren död - må den vila i frid! Men hur skulle den egentligen kunna göra det? Den New Age-grupp som köpt vår fastighet blomstrar. Dom arrangerar helandemöten varje vecka. Dom omsätter tusentals kronor på försäljningen av kristallkulor från det som en gång var min expedition. Botbänken används för meditation och sång, inte för ånger, förnyelse och bön. De har till och med använt vapnet. Det får nu representera det ljus och den krona som människan får när hon uppnår den högsta graden av "kristusmedvetande".

Hur kan kåren vila i frid när Djävulen tagit över vår befästning?

DET EVIGA HOPPET PRESENTERAT I SÅNG OCH MUSIK

"I haven fått för intet - så given ock för intet"

Det blev stort och tacksamt gensvar när vi i förra numret av MR erbjöd väckelsesång på kassett för endast **5 kr/st plus porto**. Detta erbjudande gäller främst äldre live-inspelningar.

Nyare kassetter och studioinspelningar finns för **30 kr/st**. Vi önskar att på detta sätt kunna till överkomliga priser betjäna trossyskon, som vill använda kassetter med genuina väckelsesånger för att evangelisera bland släkt och vänner. Utnyttja julens tillfällen att förmedla det eviga hoppet med odödliga väckelsesånger som sjungs av en andeinspirerad församling.

5 kr/st plus porto:

- ☐ "JESUS KOMMER" KB 107
- ☐ "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD" KB 111
- ☐ "OCH JAG SKALL STÄMMA IN I SÅNGEN" KB 112
- ☐ "O DU GUDS KÄRE SON" KB 115
- ☐ "DET GAMLA EVANGELIET" KB 118
- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL" MC 202
Live-inspelad församlings, solo- och duettsång
- ☐ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"
Live-inspelning från sommarkonferensen 1994

30 kr/st plus porto:

- ☐ "HÄRLIGT FRÄLST" MC 200
Studioinspelad solo- och duettsång
- ☐ "JESUS LEVER" MC 201
Hans Lindelöw sjunger egna sånger
- ☐ "HALLELUJA, HALLELUJA" MC 203
Pilgrimsskolans barn sjunger
- ☐ "MIN KONUNG HAN LEVER" MC 205
Linda Liebsch sjunger nya och gamla sånger
- ☐ "OM DU FRÅGAR OM MIN GLÄDJE"
Live-inspelade konferenssånger. (Ny!)

Beställ kassetterna enligt följande: **BÄLLSTA MEDIA CENTER**, Box 201 34, 161 02 BROMMA, Tel: 08-98 56 83, 08-627 55 55, Fax: 08-98 21 39

GENTEKNIKEN...

fortsättning från sidan 11

ker som säkerligen inger mer än en ny Lundberg och kanske också Hitler hopp om en ny mer framgångsrik era för frambringandet av övermänniskan.

I Svenska Dagbladet onsdagen den 4:e september kan jag läsa om den nya sköna värld som gentekniken skall ge oss. Det är journalisten Tomas Lundin som i en intervju med professor Gerard van Beynum, VD och forskningschef vid det holländska bioteknikföretaget Pharming, gör en betraktelse av mänsklighetens framtid. Vi kan läsa om hur våra husdjur förvandlas till genmanipulerade kemiska fabriker ur vilka vi redan idag kan utvinna livsviktiga mediciner. Två tredjedelar av artikelsidan upptas av en bild av en kalv som från sin genmanipulerade far tjuren Herman har ärvt den mänskliga gen som gör att den mjölk som den förväntas producera skall innehålla ett ämne som stärker människans immunförsvar. Så här tror Beynman om framtiden:

"Våra mänskliga gener kommer i allt större omfattning att föras över till djurvärlden och på samma sätt kommer vi att

kunna utnyttja djurens arvsanlag. Bit för bit kommer artskillnaden mellan människa och djur att suddas ut".

"I ett längre perspektiv är det tänkbart att människans arvsanlag påverkas så att vår syn förbättras, att vi föds utan visdomsständ eller att vi förmår bromsa åldrandet".

"Gentekniken kommer inte att kunna stoppas. Vi har öppnat en dörr som vi aldrig mer kommer att kunna stänga".

Ingen som idag är det minsta andligt vaken har kunnat undgå det budskap som nu sprids från de mest olika plattformar. "Ni är gudar", det är den urgamla lögnen i ny dräkt människan skall genom positivt tänkande eller andra sinnestekniker som visualisering intala sig att hon är närapå ett gudaväsen som visst inte är en stackars syndare utdriven ur Eden och väntande på att domen skall verkställas "det är människan förelagt att en gång dö och sedan dömas". Hon är beredd att ta till all list och hjälp hon någonsin kan uppbära för att slippa att påminnas om detta sorgliga faktum. Skälva skapelsen vittnar mot henne.

Den förbannade marken bär sitt törne och sina tistlar, ja hennes egen begränsade

och fallna natur vittnar mot henne. Men förblindad av högmod flyr hon bort in i visualiseringens falska värld där hon blir ett offer för de andliga furstar som har svurit Herren Jesus evig fiendskap. Samma fallna änglar som var verksamma under Noas tid som Guds söner nöjer sig inte heller i denna tid med att fördärva människans själ och ande utan i sina lögn om en avkomma förmedlad via av Gud förbjudna förbindelser är deras furste den gamla ormen på nytt i färd med att fördärva allt kött. Han skall inte lyckas den här gången heller. Gud har också i denna tid en ark i beredskap för trons folk, frälsningen i Jesus Kristus och när vi nu väntar Jesus tillbaka sätter vi inte längre vårt hopp i de tomma och falska erbjudanden som världen bjuder.

Ty vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ. Ja inte ens en felfri och odödlig mänsklig kropp i ett av den fallna människan skapat jordiskt paradiset om hon nu kunde åstadkomma något dylikt skulle ha något värde jämfört med den himmelska gemenskapen med Jesus Kristus som vi i tron har del av redan här och sedan till fullo skall få uppleva i evighetens värld. Maranata, kom Herre Jesus kom snart!

U n d e r v i s n i n g

SOMMARKONFERENSEN '97

Lörd 20/7

- ☐ kl 19.00 Inledning. Väckelsemöte. Kjell Roos

Sönd 21/7

- ☐ kl 15.00 Missionsmöte (Mikael, Naomi, Berno Widén, Doris Diaz, Ulla Näsholm)
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Kjell Roos, Hans Lindelöw, m fl

Månd. 22/7

- ☐ kl 11.00 "Kroppen-församlingen". Hans Lindelöw
- ☐ kl 15.00 "Beklädda med kraft". Folke Jacobsson
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Lars Bygdås, Kjell Roos, m fl

Tisd. 23/7

- ☐ kl 11.00 "Profetiskt öga" Hans Lindelöw
- ☐ kl 15.00 "Apostlagärningarna" Folke Jacobsson
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Stina Fridolfsson, Kjell Roos, m fl

Onsd. 24/7

- ☐ kl 11.00 "Ogräset". Lars Bygdås. "Den förste och den siste" Hans Lindelöw
- ☐ kl 15.00 "Yttersta dagarna" Tage Johansson, Folke Jacobsson
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Larz Gustafsson, Doris Diaz, Kjell Roos.

Torsd. 25/7

- ☐ kl 11.00 "Yttersta tidens avfall" Arne Imsen
- ☐ kl 15.00 "Profeten Hesekiel." Tage Nilsson
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Arne Imsen, mfl

Fred. 26/7

- ☐ kl 11.00 "Den som inte hatar..." Arne Imsen
- ☐ kl 15.00 "Segerrapport från Öst" Jan-Egil Hafsahl
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Bertil Fredriksson, Karin Widén, Hans Lindelöw

Lörd. 27/7

- ☐ kl 11.00 "Korsets väg". Arne Imsen
- ☐ kl 15.00 "Maranatabudskapet och evangelisationen" Arne Imsen
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Arne Björkman, Larz Gustafsson, Doris Diaz, Arne Imsen

Sönd. 28/7

- ☐ kl 11.00 "Det som var från begynnelsen" Tage Nilsson, Arne Imsen
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Arne Imsen mfl "Ljumheten vid skampålen"

BIBELSKOLAN '96:

961015 tisd

- ☐ kl 12.00 "Glädjen eder i Herren", del I. Arne Imsen
- ☐ kl 19.30 "Folkräkning-statistik" Arne Imsen

961016 onsd

- ☐ kl 12.00 "Jesu tillkommelse och världshändelserna" Gösta Karlsson
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte, direktsänt i Radio Maranata. Gösta Karlsson, m fl

961017 torsd

- ☐ kl 12.00 "Betydelsen av Arne Imsens förkunnelse". Hans Lindelöw
- ☐ kl 19.30 Universumsålder, kvantfysik, m.m. Fred Örtgren.

961019 lörd

- ☐ kl 19.30 "Är väckelsen här?" Väckelsemöte. Arne Imsen, m fl.

961020 Sönd

- ☐ kl 11.00 "Gud kallar sitt folk" Folke Jacobsson
- ☐ kl 18.00 "Sädd och skörd" Väckelsemöte. Arne Imsen, m fl.

961022 tisd

- ☐ kl 19.30 "Förutsättningen för väckelse." Arne Imsen.

961023 onsd

- ☐ kl 12.00 "Salomos tempel, del I". Hans Lindelöw
- ☐ kl 19.30 "Salomos tempel, del II" Hans Lindelöw

961024 torsd

- ☐ kl 19.30 "Förbli i Kristus" Folke Jacobsson

961025 fred

- ☐ kl 12.00 "Drivkraften till tjänst" Tage Johansson
- ☐ kl 19.30 "Tro och bön" Arne Björkman

961026 lörd

- ☐ kl 19.30 Väckelsemöte. Jan-Egil Hafsahl

961027 sönd

- ☐ kl 11.00 "Härlighetshoppet", del I Jan-Egil Hafsahl
- ☐ kl 19.00 "Uppståndelsekraften". Jan-Egil Hafsahl

- 961029 månd** kl 12.00 "Härlighetshoppet", del II. Jan-Egil Hafsahl

961029 tisd

- ☐ kl 12.00 "Glädjen eder i Herren" del II. Arne Imsen

961101 fred

- ☐ kl 16.00 "Fruktbärande kristna" Arne Imsen

961103 sönd

- ☐ kl 11.00 "Gud utför sitt verk". Folke Jacobsson
- ☐ kl 15.00 "Från primitiv församling till kultiverad kyrka" Arne Imsen
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Arne Imsen, mfl

p å K A S S E T T

Varje kassett endast 5:- + porto

(självkostnadspris, OBS! vissa möten är 2 kassetter)

Beställes från: **Bällsta Media Center**

Box 201 34, 161 02 BROMMA,

Tel: 08-98 56 83, fax, 08-98 21 39

TV2:s TAXI MÖRKERKÖR

DET ÄR GANSKA exakt 35 år sedan tidningen Dagen kom med sina första besinningslösa angrepp mot det nyfödda Maranata. Dessa sanslösa överfall, grym barnmiss-handel, förlängdes sedan i en bannlysning, som med olika sanktioner till stor skada, upprätthållits under hela vår historia. Först metodisk utstampning, och därefter, då de förföljda lidit obotlig skada, yvas över dråpslagens dödsbringande effekter. Infernaliskt! Det är denna korrupta pressetik dagstidningen med förment väckelsekristen inriktning skyddar genom att feget söka beskydd av tryckfrihetsförordningen!

Detta faktum gav oss anledning att äntligen reagera och starta den informationskampanj, som initierades med boken Bannlyst Frihet. Kampanjen har, med stor framgång pågått i ett år, och Dagencensurens Berlinmur är snart ett minne blott. Den är på väg att forceras, med hjälp, inte minst av internet-mediet! Förment förargelseväckande informationsmetoder har gett förväntat resultat. Det gläder oss!

VART ÅRTIONDE har någon gång, olika medier i skandalreportage med många helsidor, varvat samma tema, min person och verksamhet. Så exempelvis det religiösa veckomagasinet Svenska Journalen och kvällstidningen Expressen. Jag tror knappast att någon annan predikant i detta land varit med om något liknande.

DET UPPESEENDEVÄCKANDE med dessa återkommande och massiva attacker, är det verbala övervåldet, och det faktum, att samtliga tidigare chefredaktörer och skribenter i apostroferade tidningar har haft, eller har, en tydlig koppling till pingströrelsen och tidningen Dagen.

Dagen, Svenska Journalen och Expressen har inte sparat någon möda för att avslöja den samhällsviktiga sanningen om "Maranatas och Arne Imsens uppgång och fall!" Uppenbarligen har bytet gett den journalistiska bragden utdelning. De viktiga annonsintäkterna förstärktes då tidningen Dagen sålde sin heder....

TV2:s RELIGIONSREDAKTION har däremot aldrig tidigare på något sätt under alla dessa år visat publicistiskt intresse för Maranata. Våra produktioner av skivor och kassetter, tidningar och böcker samt mission, gudstjänstliv och konferenser har förbigåtts med total tystnad. Vår informationskampanj har emellertid satt andarna i rörelse. Nu kommer nämligen religionsredaktionen med ett snedvridet" exklusivt hemma-hos-reportage" från Bällsta.

BRÄNDA AV TIDIGARE ERFARENHETER var vi helt avvisande till medverkan. Men upprepade muntliga

och skriftliga försäkringar om "journalistisk hederlighet" med seriösa avsikter, gjorde att vi, trots allt, ställde upp, eftersom det poängterades att programmet skulle redovisa vad Maranata är och står för idag. Dessutom skulle det aktuella ämnet sekticism och sektledare penetreras.

Vår förutsättning var att vi skulle få se och godkänna medverkan i programmet innan det sändes. Godtycket kör naturligtvis nonchalant över sådana utfästelser!

MED HJÄLP AV NOTORISKA maranataätare, sådana kannibaler finns ju också bland medarbetarna på TV i Umeå - det vet vi - samt anonyma och öppet framträdande avhoppare från tidigt åttioital presenteras programmet för svenska folket. Balansen, poängterades det, krävde antagonisternas medverkan. Den journalistiska hederligheten var inte mer värd än att den skrupulöst försökte föra oss bakom ljuset och förteg fakta, som skulle ha förstärkt vår avvisande attityd. Vi framtvungade själva klara besked om den planerade uppläggningsen.

Nu har flera tilltänkta och uppsökta intervjuoffer meddelat oss, att de utsatts för kvalificerad fräckhet från religionsredaktionen intervjuare. Vi har all anledning att tro dem!

Den kvinnliga TV-reportern, visar det sig, är själv veritabel avhoppare, som har vandrat från Jesusrörelsen via Baptistsamfundet till Svenska kyrkan, och är, också hon, dessutom f.d. Dagen-medarbetare. Då tillhörde hon den redaktion, som osynliggör vår existens ända till obefintlighet. Naturligtvis levererades från denna penna inte en enda mening till spalten om Maranata under hennes Dagen-sejour. Lojalt agerande, men förödmjukande uppdrag? Men bästa redaktören, förlåt en spontan, parentetisk ödesfråga: Vart tog din Jesusrörelse vägen? Uppslukades den möjligen av det fromma etablissemanget, eller blev avhoppen för många?

TV-fotografen är äldstebroder i Filadelfiakyrkan i Umeå.

Ljudteknikern däremot, har sina sympatier i Katolska kyrkan.

Producenten är teolog.

DET ÄR DETTA FROMMA SÄLLSKAP, som nu med sin journalistiska heder i pant, seriöst och balanseerat, åtagit sig att visa svenska folket vad "sektledaren" Arne Imsen och den numerärt reducerade "sekten" Maranata står för 1996.

Programmet blev därefter...

Arne Imsen

MIDNATTSROPET 1997

Mr 4/96

Mr 2/96

Mr 3-4/95

Det har förmodligen aldrig någon gång tidigare funnits så många tidningar, blad, nyhetsbrev och andra publikationer på den religiösa marknaden i detta land. Amatörer och proffs, med eller utan presstödd eller samhälleliga produktionsbidrag intensifierar konkurrensen om prenumeranter och annonsörer.

Man får hoppas att detta rika utbud försvarar mångfalden med alla dess uppoffringar med ökad kunskap och evighetsperspektiv.

Informationssamhället behöver verkligen en slagkraftig, öppen, fri och tydlig kristen press.

□□□

Vad är tidningen Midnattsropet till för? Har den tidningen över huvud taget något ärende i denna tid? Vi menar det. Jag tror också att de flesta av våra läsare har samma inställning. Det som är viktigare än något annat för tidningen Midnattsropet är att ständigt påminna om och fördjupa det Kristuscentrerade budskapet om Jesu nära förestående tillkommelse och församlingens uppbyggelse.

Utifrån detta centrum, det levande hoppet, vill Midnattsropet såsom församlingens häröld eftersträva och proklamera en nytestamentlig mönsterbild, som är tidlös. Det har varit avgörande för oss då vi samtalat om arbete och utgivningskostnader. Vår tro på Gud har sagt oss att det är absolut nödvändigt att inte beträda kommersialismens vägar eller imitera dess metoder.

□□□

Principen: "I haven fått för intet, så given ock för intet" måste hållas högt och obefläckad.

Tidningens finansiering ska inte ske på något annat sätt än församlingens övriga verksamhet. Därför måste dess bärarlag vara förebedjare och offrare, utan profant avgiftssystem!

□□□

Genom uthållig förbön, offer och tråget arbete, redigeras, trycks och distribueras Midnattsropet - så skapar vi nästa nummer av tidningen, tillsammans! Genom den gäva medföljande postgiroavi förmedlar, kan vi förnya förrådet av papper och plåtar och underhålla vår lilla och delvis åldriga maskinpark, som vi sätter så stort värde på samt finansiera bekymmersamt höga porto-kostnader.

Så fort vi når fram till det uppsatta målet, får du nästa nummer av Midnattsropet. Periodiciteten bestämmer vi på så sätt tillsammans! Vårt trosmål är att Midnattsropet skall nå sina läsare lika punktligt som församlingens närradioprogram!

Välkommen som skapande och förmedlande medarbetare och läsare!

Vi behöver varandra...

A. I.

J
U
L
Ö
N
S
K
A
N

VI ÖNSKA ICKE EN "GOD" JUL. Det är för litet. Vi önska den bästa julen, som ock är jul *varje dag*. Och den är julen med Jesus i stallet, utanför Nasaret, utanför Jerusalem, *utanför* Betlehem, utanför härbärgen.

Detta starka "utanför" betyder en jul i Anden *utanför* all världslig och all andlig värld; *utanför* både det gamla och det nya väsendet i andelös bokstav och tomma former; *utanför* det orena natursjälvet, som är "vredesbarnet av naturen" (Ef. 2:3), och som skall korsfästas och göras om intet (Rom. 6:6); men också utanför det rena natursjälvet, som är "*vetekornssjälvet*", och som måste dö "*frödöden*" (förvandlingsdöden) för att kunna bära frukt (Joh. 12:24, 25).

-Alltså en jul i Anden utanför hela den förgängliga och fåfängliga världen.

Detta allsidiga och ofta hårda "*Utanför*" är vårt gudgjorda och ofrånkomliga "*Utanför med Jesus*".

Men i detta hårda "*Utanför*" står ett milt och ljuvt "*Innanför*", ett saligt "*Innanför med Jesus*". Och detta härliga "*Innanför*" är julen i Anden inne i det himmelska "*Stamsjälvet*", det eviga *Ur-jaget*, som är "*Gud En*" och "*Gud Ett*" (Sak. 14:9). Ty just *i honom* och *blott i honom* få vi fira vår jul på "Sions berg och i den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem", och tillsammans med "högtidsskaran och församlingen av förstfödda" och bland "fullkomnade rättfärdigas andar".

Ja, märk, att just "*till*" detta evigt sälla "*Innanför*" ha alla julmänniskor (d.ä. gudsmänniskor) *kommit* redan i tron; liksom de heliga ebreer "*hade kommit*" dit, fastän de levde på jorden (Ebr. 12:22, 23).

I detta *den Godes* "*Innanför*" (i det himmelska Jerusalem) står vår ande i själva den eviga *julglädjen*, som jul-ängeln i Betlehems sköna nejd kallar "*en stor glädje*" (Luk. 2:10).

Denna "stora julglädje" är frälsningsglädjen (v.11). och den *närer* oss med sin himmelska sötma och *bär* oss i sin eviga kraft *igenom* och "ur den stora bedrövelsen" (Upp. 7:14) och *lär* oss att leva "de två budens" kärlek i vår kalla och själviska värld.

Därupe i Guds stad på berget står julen, *den bästa*, varje dag. Och just därmed står den även *härnere* på vår jord i det lillas omätliga storhet, i det ringas höga majestät, i det fattigas gränslösa rikedom, i atomens och smulans oändliga himmelsvidder.

("Julönskan år 1920", Utgivare: N P Wetterlunds Skriftkommitté, Leksand)